

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 70.

De zeemeermin.

10 cents.
België 25 cent.

De geleerden bekeken van alle kanten het zeldzame wezen, dat op de tafel lag.

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. EICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

Kleine oorzaken.

Tusschen de couranten op zijn schrijftafel vond Raffles, „de grootste gauwdief van de wereld”, zooals de Engelsche politie hem ten onrechte noemde, op zekeren morgen een mededeeling van de *Times*, welke hem bijzonder interesseerde.

Hij stond op, glimlachte toen hij het bericht nogmaals doorlas en begaf zich met veerkrachtigen tred naar de eetkamer, welke zich naast zijn studeervertrek bevond en waar Charly Brand, zijn jonge secretaris en vertrouwde vriend, aan de ontbijttafel zat en kunstige rookkringen voor zich uitblies.

„Goeden morgen, Charly!” riep Raffles. „Ik heb je gisteravond niet meer gezien. Was je in de Club?”

„Neen”, antwoordde Charly Brand. „Ik was naar het theater, bezocht daarna een restaurant en ging volgens Londensche gewoonte precies om 12 uur slapen.”

„Ik ben pas tegen den morgen thuis gekomen”, sprak Raffles. „Ik moest een kleine drijfjacht houden. Een van mijn vroegere kennissen, Lord Calveston, dien ik in Parijs eens, om verder te kunnen komen, van het bagatel van 20,000 francs moest afhelpen, ontmoette mij op straat en schreeuwde onmiddellijk als een bezetene: „Help! Roovers! Moordenaars!”

Het was bijna slecht met mij afgeloopen, want toe-

valligerwijze liepen juist toen de Lord mij ontmoette, twee detectives achter mij, die mij beetpakten.

Door een toeval, doordat namelijk een automobiel, als door het noodlot gezonden, op hetzelfde oogenblik haar stuur verloor en naar de plek toevloog, waar wij stonden, lieten de beide detectives mij los en zonder een oogenblik te aarzelen, verdween ik in het naaste restaurant. Ik werd als een stuk wild nagezeten, maar — zooals je ziet — ik ben ontsnapt.

Ik zou door die kleinigheid bijna in handen gevallen zijn van politie-inspecteur Baxter, die zich steeds zoo bezorgd over mij maakt.

Maar dat gaat zoo, als men, zonder iets kwaads te vermoeden, op straat loopt.

Ik zal een dergelijke fout niet weer begaan.

Maar hier.....”

Hij legde de krant voor Charly Brand neer.

„Lees dit artikel. Het amuseert mij. En ik denk, dat het een vermakelijk avontuur zal opleveren.”

Voordat Charly Brand de courant las, keek hij zijn vriend en meester aan en sprak:

„Ik ben verbazend geschrikt over dat verhaal van jou.

Inderdaad, Edward, ik zou blij zijn, als wij Londen eens weer vaarwel zeiden. Jij bent hier een te zeer bekende persoonlijkheid en het zal je op een goeden dag

nog gebeuren, dat je, ondanks al je voorzichtigheid en handigheid, achter de tralies van ons beroemd hoofdbureau van politie op Scotland Yard terecht komt.

Wat zou je ervan zeggen, als wij eens naar het Vasteland reisden? Het weer is prachtig.

Een voorjaar, zooals ik er mij geen herinner, ooit in Londen te hebben beleefd."

Raffles keek door de hoge ramen der kamer naar de boomen van het park en die de kleine villa, welke hij bewoonde, aan de achterzijde insloten.

„Het mooie weer zou mij kunnen verlokken om Londen reeds nu te verlaten, maar ik ben bang, dat het niet zoo zal blijven.

Maar — doe mij het genoegen, dit bericht eerst te lezen”.

Charly Brand nam de courant en las:

„Aangekomen vreemdelingen.

Onder de vreemdelingen, die gisteren in het Esplanada-hotel hun intrek namen, bevindt zich de bekende Belgische commissaris van politie de Gérard. Hij is op een uitnodiging van politie-inspecteur Baxter naar Londen gekomen om de inrichting onzer beroemde Engelsche politie te bestudeeren.

Naar wij vernemen, is de Belgische commissaris van politie, die in zijn vaderland den eerenam van den „Belgischen Sherlock Holmes” bezit, tevens van plan, zich nader bezig te houden met den persoon van onzen veelbesproken Raffles.

De Belg meent namelijk naar aanleiding van verscheiden groote oplichterijen, die in den laatsten tijd in Belgische steden zijn voorgekomen, de gevolgtrekking te mogen maken, dat Raffles zijn arbeidsveld heeft verlegd van Engeland naar zijn vaderland.

Het zou werkelijk jammer zijn, wanneer dat het geval was.

Raffles heeft hier tot dus verre onder een zekere klasse van menschen, die onder bescherming der wet staande, met de grootste geslepenheid de wet ontduiken, gewerkt als een flinke stalbezem.

In tegenstelling met de staats- en politieoverheden houden wij John C. Raffles niet voor een gevaarlijk sujet, maar voor een mensch, die rechtvaardig en edel is.

Wij zullen onze lezers verder op de hoogte houden van de wijze, waarop de Belgische commissaris van politie samen met zijn Engelschen col-

lega thans tegen Raffles denkt op te treden”.

„Oef!” riep Charly Brand. „Dat kan weer vermakelijk worden!”

„Zeker”, lachte Raffles. „En je zult weer zien, dat het oude spreekwoord wordt bewaarheid: veel koks bederven den maaltijd.

Ik vrees de gezamenlijke politie niet, zolang zij zich samen verbonden met mij bezighoudt. De eene ambte trekt naar dien kant, de andere naar den tegenovergestelde, een derde meent iets beters te hebben gevonden — en geen hunner slaat den spijker op den kop.

In geheel Londen, in ons beroemd centraal-bureau van politie is maar één enkele denkende kop en dat is —” voordat hij verder sprak, haalde hij zijn sigarettenkoker te voorschijn, en stak een sigaret op.

„Inspecteur van politie Baxter?” vroeg Charly Brand.

Raffles lachte.

„Neen, mijn jongen, maar zijn secretaris, de kleine Marholm, die „de vloot” genoemd wordt.”

„Ja, ja, je hebt gelijk, Marholm is een pientere kerel.”

„Zeker,” antwoordde Raffles. „En daarom heeft men hem in Scotland Yard achteraf gezet. Hij werd zijn chef lastig, want diens bekrompen verstand was niet tegen dat van Marholm opgewassen.

Daarom is hij aangesteld tot particulier secretaris van mijnheer den inspecteur van politie.

In die functie kan hij uitblinken zooveel hij wil.

Jammer voor den kerel!”

„Wel,” antwoordde Charly Brand. „Het kan toch alleen in jouw voordeel zijn, dat men hem onschadelijk heeft gemaakt.

In zijn ergernis over de achtervitzetting van zijn persoon heeft hij immers, waar het jou betreft, zijn chef meer dan eens een poets gebakken.

Hij moest eigenlijk een medaille voor bewezen diensten van jou hebben.”

Raffles keek peinzend de wolk zijner sigaret na en antwoordde:

„Ik weet, dat hij mij genegen is. Het is zeer merkwaardig hoe dikwijls ik hem in Londen reeds heb ontmoet.

Plotseling zien wij elkaar ergens met een veelzeggenden glimlach aan en kijken dan tegelijkertijd ieder in een andere richting.

Als „de vloot” het had gewild, was hij meermalen in staat geweest, mij in hechtenis te nemen.

Wel... Lees nu eens het tweede bericht.

Er is nog een Belg in het Esplanade-hotel aangekomen.

En terwijl de eerste, de commissaris van politie, mij nauwelijks meer interesseert dan de lucifer voor mijn sigaret, zou de tweede, om bij mijn beeld te blijven, wel eens een sigaret voor mij kunnen worden.

Lees het bericht."

„Ik ben nieuwsgierig," sprak Charly Brand, „wat voor een nieuwe sigaret je van plan bent te gaan rooken."

„Verder is in het Esplanade-hotel aangekomen de beroemde Belgische professor, baron de Barrot, directeur van het archeologisch museum te Brussel.

Zijn komst heeft ten doel, bij ons allerlei zeldzaamheden en kostbare voorwerpen voor het Brusselsche museum aan te koopen.

Het ware te wenschen, dat de directeuren van onze musea en de eigenaren van onze kunstverzamelingen de plannen van dezen heer onmogelijk maakten en wanneer wij in Engeland dergelijke kostbaarheden bezitten, die de Belgen in hun museums willen plaatsen, wij dan met alle middelen beproefden, den vreemden opkooper voor te zijn."

Charly Brand keek verbaasd van het courantenbericht naar Raffles.

„In hoeverre interesseer jij je voor deze Belgische beroemdheid?"

„Heel eenvoudig," lachte Raffles. „Wij zouden hem een massa van de meest waardevolle voorwerpen uit mijn eigen verzameling kunnen verkoopen."

Charly Brand keek nog verbaasder.

„Een eigen verzameling? —

Ik heb met den besten wil van de wereld nog nooit een dergelijke verzameling bij jou ontdekt. Sinds wanneer bezit je die?"

Raffles liep naar hem toe en tikte hem met den wijsvinger van zijn rechterhand, waaraan hij het erfstuk zijner familie, den grooten zegelring der Listers, droeg, tegen het voorhoofd:

„Mijn beste jongen, ik bezit alles, wat er in de wereld bestaat, zoolang bij mij dat aanwezig is, wat zich bij jou achter dit voorhoofd bevindt en wat de geleerden den schoonen naam „hersenen" geven.

Met die hersens, jongenlief, of liever uit die hersens zal ik de particuliere verzameling samenstellen, die de baron tot eerbiedige verbazing zijner medeburgers, kan meenemen naar Brussel.

„Kijk eens," hij klopte de asch van zijn sigaret en

keek eenige seconden nadenkend in het flakkerende haardvuur, „dat heb ik dadelijk al een prachtig stuk gevonden voor den vreemden oom. Heb je weleens gehoord van het zeldzaamste, wat er op aarde bestaat, van een zeemeermin?"

„Een zeemeermin? Natuurlijk, een jaar geleden, in Brighton gedurende de volksfeesten.

Toen er jaarlijksche wedstrijden waren, vond ik een tentje, waarop aan den buitenkant een groot reclamebord hing met het geschilderde figuur van een vrouwenlichaam, dat in een visschestraart eindigt.

Ik betaalde het entreegeld en zag daar in een glazen bassin van 2 meter lengte, dat half met water gevuld was, een vrouw rondzwemmen, die in plaats van beenen, een visschestraart had.

Een rare vertooning!"

„Bluf!" sprak Raffles. „Voor matrozen en menschen van jouw soort heel aardig.

Ik wed tien pond tegen een uitgespuwde pruimepit, dat diezelfde vischdame, toen de tent gesloten was, zich met twee evengoede beenen als jij ze bezit, in groot toilet op de wandeling of naar een restaurant heeft begeben.

Neen, mijn jongen, aan zulke nonsens zal je toch zeker niet in ernst gelooven."

„Dat deed ik ook niet, maar ik vertel het je alleen als antwoord op je vraag. Dergelijke dingen bestaan immers niet."

„Oho!" riep Raffles, „nu vergis je je echter zeer. Lees eens oude kronieken, vooral oude Schotsche kerkboeken en je zult daarin vermeld vinden, dat er visschers waren, die inderdaad zulke duivelsche creaturen als zeemeerminnen hebben gevangen en ze, tot ontsteltenis der dorpelingen, aan land brachten.

Pas in latere tijden wordt niets meer vernomen omtrent het bestaan van dergelijke zeejuffers."

„Maar dat is toch nonsens of, zooals jij het noemt, bluf!"

„Nu," antwoordde Raffles, „toch alleen zoolang, totdat jij een dergelijk schepsel met eigen oogen ziet. En — beken eens eerlijk — toen je daar in die tent voor de levende zeemeermin stond, heb je toen werkelijk aan bedrog gedacht?"

Charly bloosde.

„Ik wil wel toegeven, Edward, dat ik toentertijd inderdaad meende, een echte zeemeermin voor mij te zien."

Raffles lachte luidkeels.

„Zie je, het voornaamste is altijd, om iemand het

een of ander te laten zien, dan houdt hij het onmogelijkste voor mogelijk.

Daarom beweer ik ook, dat, wanneer ik dezen Belgischen baron een Schotsche zeemeermin breng, hij mij die vast en stellig voor zijn museum zal afkopen."

„Zeg toch niet zulke nonsens, Edward. Je zult toch niet willen veronderstellen, dat de professor, of wat hij moge wezen, zulk een zeemeermin in zijn museum te Brussel kan plaatsen.

Zij moeten toch onderhouden en gevoed worden. Ik heb nog nooit in mijn leven gehoord, dat er een museum bestaat, waar levende dingen worden ten toon gesteld, speciaal menschen, of liever gezegd, zeemeerminnen.

Zoo iets behoort op kermissen thuis.

Bovendien, waar wil je hier in Engeland een vrouw vinden, die zich er toe leent, zich door jou te laten verkoopen?

Ik geloof, Edward, dat je mij voor den gek wilt houden."

„Lieve Charly, ik denk er werkelijk niet aan, je voor den gek te houden, ik ben integendeel zeer ernstig gestemd, daar ik ontdekt heb dat mijn tegoed op de Iersche Bank niet veel meer dan 600 pond bedraagt.

Een dergelijk bedrag voor een man in mijn omstandigheden is belachelijk.

Ik hoop, dat de professor mijn kapitaal een beetje zal vermeerderen.

In elk geval zal ik hem, zooals je reeds hebt begrepen, geen levende, doch een doode zeemeermin verkoopen."

„Dat wordt steeds fraeier! Waar wil je die dame vandaan halen?"

„Ik vertelde je zooeven reeds, uit mijn hersens, lieve Charly.

En daarom zal ik ernstig over de zaak nadenken en dan aan het werk gaan.

In de eerste plaats echter heb ik zin om kennis te maken met den Belgischen Sherlock Holmes.

Ik ga mij kleeden om uit te gaan en om hem nog hedenmorgen in zijn hotel op te zoeken."

„Tot welk doel ga je dat doen?"

„Tot geen enkel doel," antwoordde Raffles, „alleen voor mijn eigen genoegen. Ik moet den man leeren kennen. Ik zou hem anders kunnen ontmoeten en het zou

inderdaad heel aangenaam voor mij zijn, omdat die heer mij niet kent, hem wel te kennen."

Charly Brand keek hem hoofdschuddend na, toen zijn rijzige, slanke gestalte de kamer verliet om zich naar boven te begeven, waar zich zijn slaapkamer bevond.

Daar was naast de slaapkamer een langwerpige groot vertrek, aan welks eind zich een reusachtige spiegel bevond.

De wanden der kamer waren bedekt met groote kasten en de deuren daarvan stonden open.

Hier hingen, voor het gebruik gereed, allerlei costumes en de inhoud der kasten was het best te vergelijken bij een uitgebreide theatergarderobe.

Een verschil was er echter tuschen deze garderobe en de costuums van een theater.

Terwijl in de laatste alles slechts schijnbaar en voor het oog was nagemaakt, waren de costuums, die in deze kasten hingen, volkomen echt.

Of het de vuile, verwaarloosde rok, de kapotte broek, de vieze pet en het onzindelijke hemd met de gelapte laarzen van een Londenschen schooier waren, — de met goud afgezette uniform van een vorst of officier, het rijke gewaad van een Oosterling, — alles was reeds eenmaal in werkelijkheid gebruikt en Raffles had alle kleeren van hun oorspronkelijke eigenaars gekocht.

Een der kasten bevatte niets anders dan moderne kleedingstukken.

Voor den spiegel, ter weerszijden waarvan electriche lampen brandden, stonden allerlei dozen met schmink en pasta, benevens een geheele rij prachtig bewerkte pruiken, eveneens baardhaar tot het zelf vervaardigen van den een of anderen baard, in welke kleur dan ook.

Het duurde wel een half uur, eer Raffles in de uniform van een dekofficier der Engelsche vloot de kamer verliet.

Hij had zijn gelaat inderdaad zoo veranderd, dat Charly Brand, die nog steeds in de eetkamer zat, hem alleen aan zijn stem herkende.

Raffles stak hem de hand toe en sprak:

„Maak je niet ongerust over mijn wegblijven. Ik zal je, als het mij mogelijk is, telefonisch opbellen. Het zal waarschijnlijk laat worden."

Daarop verliet hij de kamer, liet zich door zijn ouden kamerdienaar een automobiel bezorgen en reed naar het Esplanade-hotel.

TWEEDE HOOFDSTUK.

De collega.

Inspecteur Baxter van het hoofdbureau van politie zat in zijn gewone s'echte luim op zijn bureau en kauwde op een sigaar.

Dichtbij hem zat de vlooi, of liever gezegd, zijn secretaris Marholm, die ijverig werkte aan een bundel akten, die de inspecteur hem had voorgelegd.

Het handelde alweer over een der talrijke groote misdaden die in den laatsten tijd herhaaldelijk in Londen gepleegd werden.

Het was reeds een gewoonte geworden, dat de politie telkens te vergeefs naar de daders zocht.

En ook nu weer gaven de couranten politieinspecteur Baxter de schuld, dat 'e moordenaars tot dusverre nog niet gepakt waren.

Terwijl de vlooi nog zat te lezen, belde de telefoon.

Om Marholm niet in zijn werk te storen, nam Baxter zelf de telefoon op en antwoordde:

„Hier inspecteur van politie Baxter, Scotland Yard.”

Hij bemerkte niet, dat Marholm onmiddellijk met werken ophield en vol belangstelling naar zijn chef luisterde.

Duidelijk vernam de vlooi het volgende gesprek:

„Ah, goeden dag, mijnheer de commissaris! Wanneer ik op kantoor ben? Gij kunt mij hedenmiddag, of wacht eens — het zou beter zijn als gij mij morgen vroeg om 9 uur kwaamt opzoeken. — Tot ziens!”

Nauwelijks had de inspecteur de telefoon weer opgehangen, of hij sloeg woedend met de vuist op tafel en riep:

„Die ezels ontbrak mij nog maar, waarschijnlijk zal hij zijn neus in onze zaken willen steken en rondsnuffelen om later in Brussel den spot met ons te drijven.

Die menschen moesten liever in België blijven en zich met hun eigen zaken bemoeien!”

Hij bemerkte nu dat de vlooi naar hem keek.

„Met wien spreekt gij daar, inspecteur?”

„O zoo,” antwoordde Baxter. „Gij hebt zeker niet in de kranten gelezen, dat gisteren in het Esplanadehotel een Belgische commissaris an politie uit Brussel is aangekomen, een zekere monsieur de Gérard.

Hij wil zich hier op de hoogste stellen van de inrichting der politie en zal ons een hoop last bezorgen.”

„Nu,” sprak de vlooi, „er valt hier werkelijk niet zooveel te leeren en het middel om gemakkelijk een misdadiger te vangen zal hij evengoed kennen als wij.”

De politieinspecteur wierp zijn secretaris een woedenden blik toe.

Hij was bang voor diens scherpe, stekelige antwoorden, die altijd den spijker op den kop sloegen.

„Voor den duivel, Marholm, wilt gij mij soms alweer iets onaangenaams zeggen?”

„Welneen!” grijnsde de vlooi, terwijl een vroolijk glimlachje over zijn breed en hoekig gelaat vloog. „Maar, inspecteur, het is toch een feit, dat de Belgen daarvoor een wonderlijk spreekwoord hebben en dat heet: „In Brussel hangt men niemand op, dien men niet eerst gevangen heeft.” Zoo gaat ons dat vooral met Raffles.”

Op het volgende oogenblik trok de vlooi het hoofd tusschen de schouders, alsof hij zich op die manier trachtte te verbergen.

Hij wist, dat hij met deze woorden den inspecteur danig had beleedigd.

Raffles was het spook en de afschrik van politieinspecteur Baxter.

Reeds de naam was voldoende om den chef van het hoofdbureau van politie geheel van streek te maken.

Met een vuurrood gelaat en woedend fonkelende oogen keek hij de vlooi aan en riep:

„Gij veroorlooft u weer brutaliteiten! Gij weet immers, dat ik u wel honderd maal verboden heb, den naam van dezen Godvergeten schurk, van dien ellendigen oplichter, dien gemeensten aller boeven in mijn tegenwoordigheid uit te spreken!”

„Mooi,” antwoordde de vlooi, „dan zal ik voortaan, als ik hem bedoel, altijd hoesten.”

„Gij behoeft ook niet te hoesten, ik wil in het geheel niets van dien kerel hooren. Begrijpt ge mij eindelijk, Marholm?”

„Ik begrijp,” antwoordde de vloot, „maar —”

„Geen maren —”

„Ja, luister eens —”

„Er valt niets te luisteren, ik weet, wat gij wilt zeggen, en ik verzoek u, uw mond te houden. Ik weet, dat gij weer over Raffles wilt beginnen. Ik ken dien man in het geheel niet.”

Hij was zoo woedend geworden, dat hij niet meer wist wat hij zei.

De vloot lachte hardop.

„Dat geloof ik, inspecteur, maar misschien leert gij hem nog wel eens kennen. Hij heeft u al wel twaalf keer zijn visitekaartje overhandigd.”

Het gesprek tusschen dit tweetal zou nog op deze wijze voortgezet zijn, wanneer niet een dienstdoende agent binnen was gekomen om een mededeeling te doen.

Maar inspecteur Baxter zou zeker gebarsten zijn van woede, als hij had gezien, dat de persoon, met wien hij telefoneerde, niemand anders was geweest dan Raffles zelf.

Raffles was in zijn marine-uniform naar het Esplanadehotel gereden en had, voordat hij den Belgischen commissaris van politie opzocht, een telefonisch gesprek gehouden.

Hij moest weten of de commissaris zich reeds in verbinding had gesteld met den politie-inspecteur.

Zeer tevreden over het resultaat van zijn telephonisch onderhoud kwam hij uit de telefooncel en wist nu zeker dat monsieur de Gérard zich nog niet den tijd had gegund om inspecteur Baxter op te zoeken.

Daarop was de truc, dien hij met den Belgischen commissaris voorhad, gebaseerd.

Van vroeger bezat hij nog als herinnering aan een nachtelijk bezoek, dat hij eens aan het hoofdbureau van politie had gebracht, een portefeuille van den inspecteur, waarin zich een dozijn visitekaartjes van Mr. Baxter, benevens diens legitimatiebewijs bevonden.

Hij wenkte nu een der kellners, die in de hal van het hotel stonden, liet zich door dezen een enveloppe geven, stak daar een der visitekaartjes in en zond dat naar den Belgischen commissaris an politie De Gérard.

Hij behoefde slechts eenige minuten te wachten, toen de man terugkwam en hem verzocht, hem naar de kamer van den commissaris te volgen.

Vol belangstelling keek deze op, toen Raffles binnentrad, en hij zette een verbaasd gezicht bij het zien van de marineuniform, waarin de vermeende inspecteur van politie gekleed was.

„Goeden morgen, collega,” begroette Raffles hem,

„Mijn dienst voerde mij hier langs het hotel en ik nam onmiddellijk de gelegenheid waar om u mijn opwachting te maken”.

De commissaris boog en sprak:

„Ik ben zeer verheugd u bij mij te zien, collega. Ik was reeds van plan u tegen den middag op te zoeken.”

„Dat hadt gij slecht getroffen,” antwoordde Raffles, „want ik ben tegen dien tijd nooit op het hoofdbureau aanwezig.

De beste tijd, waarop gij mij kunt spreken, is tusschen halfelf en halftwaalf, misschien wilt gij mij morgen het genoegen doen, mij daar op te zoeken en dan zal het mij aangenaam zijn, u onze inrichting, die gij zeker reeds bij naam kent, te laten zien.”

Commissaris De Gérard boog dankbaar en antwoordde:

„Gij staat mij zeker wel toe, dat ik u voor alles mijn geloofsbrief van de Brusselsche politie toon?”

„Zeer gaarne!” antwoordde Raffles en ging, om elk wantrouwen te voorkomen, blijkbaar vol belangstelling in op dezen wensch van den vreemdeling.

Deze haalde uit zijn borstzak een samengevouwen document te voorschijn, dat hij Raffles overhandigde.

Het was een door de Belgische regeering afgegeven pas voor den commissaris van politie De Gérard.

Raffles las vluchtig het document door, overhandigde het daarna met een beleefde buiging aan den eigenaar, haalde zijn portefeuille te voorschijn en nam daaruit het legitimatiebewijs van politieinspecteur Baxter, terwijl hij sprak:

„Gij staat mij zeker wel toe, dat ik mij eveneens legitimeer?”

De commissaris van politie maakte glimlachend een afwerend gebaar.

„Maar collega, dat is immers niet noodig!”

„Hou zoudt gij dan kunnen weten, dat ik werkelijk inspecteur van politie Baxter ben? Dan had ik evenmin uw legitimatiebewijs behoeven door te lezen; maar als ambtenaar van politie ben ik gewend altijd correct te handelen.”

„Gij hebt gelijk, inspecteur,” antwoordde de commissaris, „maar ik denk niet, dat iemand er eenig belang bij zou hebben, mij hier in Londen op te zoeken.”

„Zoo?” lachte Raffles, terwijl hij hem een guitiger blik toewierp, „ik las in de kranten iets anders.”

„In de kranten?” antwoordde de commissaris verbaasd, „stond er dan al iets omtrent mijn persoon in de kranten?”

„Ja!” antwoordde Lord Lister, „onze pers is, zoo-

als bekend, de eerste der wereld en werkt zoo correct, dat haar ook niet de geringste kleinigheid ontgaat. Ja —" hij zuchtte op grappige wijze — „men zou zelfs kunnen beweren, dat zij nauwkeuriger werkt dan wij, de gevreesde politie.

Bij u is dat zeker anders?"

„Nu," antwoordde monsieur De Gérard, „gedeeltelijk wel, maar in vertrouwen gezegd, ook bij ons bestaat bijna eenzelfde toestand als bij u.

Het is merkwaardig, dat de pers zoo dikwijls eerder op de hoogte is omtrent misdaden en misdadigers dan wij, die er toch het meeste belang bij hebben."

„Ja, ja," sprak Raffles, „maar om daar nog eens even op terug te komen, ik las een vreemd artikel over de bedoelingen van uw bezoek aan Londen.

De pers beweert, dat gij niet alleen kwaamt om de inrichting onzer politie te bestudeeren, maar vooral om een zekeren Raffles — —"

„Ah", viel hem de commissaris in de rede, terwijl een lachje over zijn vol gelaat vloog — „ah, Raffles, ja zeker, ik zou mij buitengewoon verheugen, als het mij mocht gelukken, wat u —" hij maakte een beleefde buiging — „zonder u te beleedigen, nog steeds niet is gelukt, dien man te leeren kennen, misschien zelfs gevangen te nemen.

Want" — hij bladerde in een notitieboek, dat hij te voorschijn had gehaald — „er zijn bij ons in België in den laatsten tijd een groot aantal zeer handig bedachte oplichterijen gepleegd en ik heb het sterke vermoeden, dat alleen iemand als Raffles de dader daarvan kan zijn."

Raffles lachte.

„Ik geloof, dat gij u vergist, heer commissaris. Ik kan u stellig verzekeren, dat Raffles gedurende de laatste zes maanden Engeland niet heeft verlaten."

„Wel!" riep de commissaris verbaasd uit, „als gij dat zoo zeker weet, dan verbaast het mij werkelijk, dat gij dien schurk niet gepakt hebt."

„Dat is wat anders," sprak Raffles weer lachend. „Hij is juist niet zoo gemakkelijk te pakken, de groote onbekende.

Gij zult het wel in de kranten gelezen hebben, collega, dat die man meer dan eenmaal de brutaliteit heeft gehad, mij op het hoofdbureau van politie zijn visitekaartje te zenden.

Ja, hij is zelfs zoo vrij om den slachtoffers, die hij met zijn bezoek denkt te vereeren, van te voren door middel van zijn visitekaartje zijn voorgenomen bezoek mee te deelen en tevens ons, de politie, bericht te zen-

den, dat hij op dien en dien avond, bijvoorbeeld op een bal bij Lord zoo en zoo, of op een partij bij den groot-industrieel X. aanwezig zal zijn, om daar een zijner diefstallen uit te voeren!"

„Maar dat is kolossaal!" antwoordde de commissaris. „Drommels, dat wist ik inderdaad nog niet, die man moet wel met den duivel in betrekking staan."

„Dat doet hij ook," lachte Raffles. „Ik verzeker u, collega, hij is zoo handig en vermetel, dat hij in staat is om je, als je 's nachts ligt te slapen, het bed met de lakens en kussens erbij weg te stelen, zoodat men den volgenden morgen, zonder iets te hebben gemerkt, op den kalen vloer wakker wordt."

„Nu, nu, nu," weerde de commissaris af, „gij wilt mij toch niet bang maken voor den man? Ik verzeker u, dat hij bij mij met dergelijke grappen niet aan zou moeten komen.

Ik hoop maar, dat ik werkelijk kennis zal maken met dien geslepen schurk."

Raffles maakte een handbeweging.

„Beter van niet, collega! Dat zou u misschien slecht kunnen bekomen. Ik zelf bijvoorbeeld vermijd zooveel mogelijk, mij in de gevaarlijke omgeving van dien man te begeven.

Mij laat het koud, of hij den Lordmayor van Londen diens ambtsketting wegneemt of de een of andere Lady haar briljanten, want — mij bespotten de kranten achterna toch en zij ergeren er zich zoozeer aan, dat ik den kerel nog steeds niet gepakt heb, dat zij denken, dat ik hem met opzet vrij rond laat loopen.

Onze verzekeringsmaatschappijen tegen diefstal sluiten geen verzekeringen meer tegen Raffles, of zij laten een dergelijke hooge premie betalen, dat het ondoenlijk is."

De commissaris van politie schudde het hoofd.

„De man is direct gevaarlijk voor Engeland. Waarom opent gij niet een drijffjacht op hem?"

Bij ons bijvoorbeeld roep ik in dergelijke gevallen een paar honderd agenten van politie bijeen en zend ze zoolang op navorsching uit, onder bedreiging met strenge straf, dat zij uit vrees voor de onaangename gevolgen doodeenvoudig den schurk meebrengen.

Maar dat is het verschil tusschen Engeland en België — onze manschappen zijn op militaire wijze gedruild!"

„Nu," sprak Raffles, „daarover hebben wij ons hier ook niet te beklagen; gij zult morgen eens zien, als gij mij op het hoofdbureau bezoekt, hoe de mannen volgens het beroemde Pruisische voorbeeld in flinke

houding, met den duim op den naad van de broek, den buik ingetrokken, de borst vooruit, voor u staan.

Ik heb dat pas ingevoerd, sinds ik in Duitschland die dingen heb leeren kennen.

Er ligt iets bewonderenswaardigs in den militairen geest!"

„Zeker," antwoordde de commissaris, „militaire discipline moet er zijn. Maar zeg mij nu eens — ik wilde u reeds aldoor vragen: Wat voor een uniform hebt gij eigenlijk aan?"

Raffles lachte.

„Ik houd ervan, collega, om zooveel mogelijk onkenbaar voor mijn ondergeschikten, mijn dienst uit te voeren en daarom heb ik mij heden gestoken in de uniform van een zeeofficier.

Ik ben namelijk van plan, met u samen een onderzoekstocht te gaan doen door het donkere Londen, opdat gij eens kunt zien, met welke groote moeilijkheden wij hier in de Engelsche hoofdstad hebben te worstelen in den strijd tegen de misdaad."

„Zeer interessant," antwoordde de commissaris, „en ik ben er zeer nieuwsgierig naar, hoe de vergelijking tusschen onze misdadigerswijken en de uwe uit zal vallen.

Ik geloof, dat ook wij in België met dergelijke moeilijkheden te strijden hebben, evenals gij hier in Londen."

„Het is mogelijk," antwoordde Raffles, „maar misschien wilt gij u gereed maken om, als gij ten minste niets anders te doen hebt, samen ons op weg te begeben."

Onmiddellijk verklaarde monsieur de Gérard zich bereid om met den vermeenden inspecteur van politie Londen in te gaan.

Toen zij voor het hotel kwamen nam Raffles een rijtuig en begaf zich met den vreemdeling naar een Italiaansche restauratie, waar zij een weelderig ontbijt bestelden.

Reeds bij dezen maaltijd bemerkte Lord Lister, dat de commissaris een verklaarde liefhebber van alcohol was en hij leerde hem daarom, nadat zij het Italiaansche restaurant hadden verlaten, de geheimen der Engelsche bierhuizen kennen.

Toen zij tegen den namiddag uit de vijfde restauratie kwamen, was de Belg reeds in buitengewoon vroolijke stemming.

In een rijtuig, waarmede zij nu naar de Tower reden, welke monsieur Gerard vooral wilde leeren kennen op zijn tocht door „donker Londen" sprak Raffles:

„Weet gij wel, collega, dat gij er niet het flauwste vermoeden van hebt, hoe ik er werkelijk uitzie? Ik heb mij namelijk vandaag uitstekend vermomd."

„Nu," zeide de commissaris, „zijt gij dan vermomd?"

„Altijd," antwoordde Raffles, „het is het beste middel om onbekend te blijven."

„Hoe ziet gij er dan uit?"

„Dat kunt gij morgen in het hoofdbureau van politie zien, wanneer gij mij bezoekt en ik zeg u dit vooruit, opdat gij niet zult schrikken als ik u schijnbaar vreemd voorkom."

„Oho," sprak de commissaris, „ik zal u toch herkennen, dat durf ik wedden."

„Nu," lachte Raffles, „ik verwed tien pond tegen een uitgespuwde pruimenpit, dat gij mij niet herkent."

De commissaris begon luidkeels te lachen.

„Deze weddenschap neem ik aan. Drommels, tien pond kan ik gebruiken."

„Alright," sprak Lord Lister, „dat zullen wij morgen zien." —

Nadat zij de Tower bezichtigd hadden, begaven zij zich te voet naar het duistere, armzalige gedeelte van Londen en toen het avond werd, wist de commissaris niet, hoe hij zijn kamer in het hotel had bereikt.

Hij had zooveel Engelsch bier en wijn door elkaar gedronken, dat Raffles hem, vol als een geladen kanon en totaal bewusteloos, met behulp der kellers naar zijn kamer bracht en hem daar uitkleedde.

Toen gaf hij den kellner de opdracht, den commissaris den volgenden morgen om 9 uur te wekken en hem te zeggen, dat inspecteur Baxter hem tegen half elf op het hoofdbureau van politie wachtte.

Het was des nachts tegen een uur, toen Raffles zijn woning weer bereikte en met een bijzonder vroolijk lachje in de eetkamer naar Charly Brand toekwam, die in een vervelende stemming voor den haard zat, de beenen lang uitgestrekt hield en de eene sigaret na de andere rookte.

„Goddank," geuwde hij, „dat je eindelijk terug bent, Edward, ik was reeds ongerust over je en overlegde bij mijzelf, of ik zou gaan slapen of niet. Je schijnt een vroolijke bui te hebben."

„Daar heb ik ook reden voor," lachte Lord Lister, „ik verzeker je, dat ik heden iets heb beleefd, dat tot de aardigste gebeurtenissen van mijn leven behoort.

Weet je, met wien ik samen was?"

„Dat kan ik onmogelijk raden."

„Met den Belgischen commissaris. Ik heb hem zo-

even zoo dronken thuisgebracht, als er geen tweede in Londen zal zijn en heb hem persoonlijk naar bed gebracht.

Bovendien ben ik zoo vrij geweest om hem zijn portefeuille met pas te ontstelen en heb hem daarvoor in plaats een briefje in den zak gestopt, waarin ik hem mededeel dat hij deze voorwerpen bij mij op het politiebureau kan afhalen."

Alle vermoedheid was bij Charly Brand verdwenen.

„Wat?" riep hij verwonderd, „bij jou op het politiebureau? Sinds wanneer woon je daar?"

„Sinds vandaag!"

„Sinds vandaag? Hoe dan?"

„Dat zal ik je verklaren, mijn zoon:

Ik heb vandaag voor inspecteur Baxter gespeeld en mijn collega den commissaris opgezocht."

„En heeft hij het geloofd?"

„Waarom niet? Is het dan onmogelijk? Voor alle zekerheid heb ik eerst met Baxter getelephoneerd en heb hem, alsof ik commissaris De Gérard was, gevraagd, wanneer ik hem kon spreken —"

„Dat is een dwaze geschiedenis, die je mij daar vertelt. Eerstdaags bezoek je misschien nog Zijne Majesteit den Koning en stelt je aan hem voor als een collega van het vaste land."

Raffles floot zachtjes.

„Kerel!" riep hij uit, Charly Brand op den schouder slaand, „jongen, dat is een kolossaal idee! Dat is werkelijk het geniaalste denkbeeld, dat ooit uit je brein is voortgekomen. Ik moet eens over de zaak nadenken en zien of ik werkelijk Zijne Majesteit niet kan gaan opzoeken als een van zijn neefs van het vasteland."

„Om Godswil, Edward! Dat meen je toch niet in ernst, want op die manier zal je heusch aan de galg komen."

„Kom!" antwoordde Raffles, een nieuwe sigaret opstekend, „ik moet morgen heel vroeg opstaan en stel je dus voor om naar bed te gaan. Zeg tegen den kamerdienaar, dat ik om zeven uur gewekt moet worden."

„Om zeven uur? Dat is voor ons nog midden in den nacht."

„Morgen niet, lieve Charly, ik zal om zeven uur opstaan, mijn bad nemen, veel werk van mijn toilet maken en ben dan om negen uur in het politiebureau bij inspecteur Baxter."

Charly sprong, als door een wesp gestoken, op, keek den lachenden Raffles met een domme gelaatsuitdrukking aan en riep:

„Hoor eens, Edward, je schijnt zelfs in den nacht even geestig te zijn als bij dag!"

„Je vergist je, mijn jongen, dat is nu evenmin het geval als het hedenmorgen was, doch laat ik nu eerst eens zien hoeveel reisgeld dit Belgische politiehoofd naar Engeland heeft meegenomen"

Hij haalde de bruinlederen portefeuille van den beschonkene te voorschijn en opende haar.

Nadat hij de bankbiljetten, die erin waren, had geteld, trok hij een minachtend gezicht en riep uit:

„Dat is een beetje! Nauwelijks drieduizend francs steekt die man in zijn zak voor een reis naar Londen.

Wel, zij schijnen daar in België niet ruim in hun geld te zitten, maar niettemin, neem het geld, Charly en wissel het morgen in.

Het is altijd beter dan in 't geheel niets."

„Het is ongelooflijk!" sprak Charly Brand, toen hij de drie biljetten van duizend francs uit Raffles' handen nam, „je hebt daar een streek uitgehaald, die meer dan moppig is."

„O, het wordt nog veel aardiger," lachte Raffles. „En morgenmiddag moet je alles mededeelen aan mijn vrienden, de verslaggevers van de pers.

Ik verzeker je, dat de Londenars zullen lachen.

En als je daarmee klaar bent, dan zullen zij voor den tweeden keer lachen.

Ik ben namelijk van plan, op dien Belgischen commissaris nog een Belgischen baron te laten volgen. En nu, mijn jongen, voor heden wel te rusten!"

DERDE HOOFDSTUK.

Een geniale truc.

Een luid „wel verduiveld!” klonk den volgenden morgen van de lippen van Charly Brand, toen Raffles uit zijn kleedkamer kwam om te ontbijten en zijn geliefkoosde kop thee te drinken.

„Beval ik je zoo?” vroeg hij lachend.

„Van bevallen kan geen sprake zijn! Ik bewonder je eenvoudig, Edward! Het masker, dat je nu hebt aangenomen, is het beste, dat ik ooit van je heb gezien.

Ik, je oude vriend, zou je op straat nooit hebben herkend.”

„Ik heb mij inderdaad heden bijzonder veel moeite gegeven voor mijn vermomming,” antwoordde Raffles. „Je weet, dat ik van plan ben, mij naar het hoofdbureau van politie, het hol van den leeuw, te begeven.

Ik zou dezen keer graag willen, dat zelfs de scherpe bogen van de vloer mij niet herkenden.”

„Wil je inderdaad naar politie-inspecteur Baxter?”

„Dat ben ik van plan en ik hoop, dezen heer weer eens flink ader te laten.

Mijn tegoed op de Bank moet aangevuld worden, waarom zal ik mij de ontbrekende gelden niet door een Engelschen politie-inspecteur laten verschaffen?

Nadat ik reeds een Belgischen commissaris heb geplukt....”

„Hoe je dat klaar zult spelen, is mij een raadsel.”

„De eenvoudigste zaak van de wereld, mijn beste jongen. Maar sta mij nu toe, dat ik van mijn thee geniet”.

„Voor jou is een kop thee hetzelfde als voor een ander een borrel.”

„Zeker,” lachte Raffles, „een goed kop thee verkwikt mij. Het frischt de hersens op, regelt den hartslag en doet een mensch goed. En — het heeft niet die schadelijke uitwerking als koffie of alcohol.

En omdat wij Engelschen zooveel thee drinken, vooral Samanthee, zijn wij ten gevolge van onze heldere hoofden, de flinkste menschen ter wereld.”

Met het genot van een fijnproever dronk hij zijn thee, at eenige broodjes en stak, terwijl hij zijn krant begon te lezen, een sigaret aan.

Nadat hij daarmee klaar was, stond hij op en sprak:

„Ik denk binnen de drie uur weer terug te zijn. Blijf hier, want ik ben dan van plan, je een dictaat op de schrijfmachine te geven, opdat, volgens mijn belofte, mijn beste Londenaren bij het lezen der Avondbladen kunnen lachen om onzen nieuwsten truc.”

„Ik wensch je goed succes,” riep Charly hem na, toen hij de deur uitging!.....

Inspecteur Baxter was dezen morgen reeds om 8 uur op het kantoor verschenen.

Zelfs zijn oudste beambten konden zich niet herinneren, zoolang Baxter hun chef was, dat iets dergelijks ooit was voorgekomen.

En nog iets anders deed de politie-inspecteur dezen morgen.

Hij bezocht alle bureau's van zijn beambten en overtuigde zich, dat zij vlijtig voor hun werk zaten.

Daarop ging hij naar de gevangenis en inspecteerde de cellen, of zij zindelijk waren.

Toen hij om negen uur op zijn bureau terugkeerde, waren de beambten van meening, dat hun chef plotseling zijn verstand had verloren.

De vloer, die niet vermoedde, dat de inspecteur wegens het bezoek van den Belgischen collega dezen morgen zoo vroeg op kantoor was, kwam tien minuten over negen, op zijn gemak zijn tabakspijp smokkend, met den hoed op, het bureau binnen.

Hij deinsde van schrik achteruit, toen hij den inspecteur reeds aan diens schrijftafel zag zitten.

Deze riep hem, in plaats van een goeden morgen, een luid „Wel vervloekt!” toe.

„Nu heb ik je toch eens betrapt, Marholm!” raasde politie-inspecteur Baxter.

„Ik vermoedde allang, dat je nooit op je tijd op kantoor kwam. Ik zal tot je straf rapport van je maken. Dergelijke dingen mogen niet meer voorkomen.

Gij moet precies om 9 uur hier in kantoor zijn of de duivel hale u!”

„Nou, nou,” dacht de vloer bij zichzelf, terwijl hij op

zijn doode gemak naar den kapstok schoof en daar zijn overjas uittrok en aan den haak hing.

„Zet uw hoed af!” schreeuwde Baxter, toen hij daarmee bezig was.

De vloer keerde zich om en zei:

„Men kan maar één ding tegelijk doen, meneer de inspecteur, men trekt zijn jas uit of wel men zet zijn hoed af. Twee dingen tegelijk gaat niet.”

„Dan zet ge eerst uw hoed af, bedenk dat wel, gij schijnt eigenaardige beleefdheidsvormen te hebben.”

„Hebt ge anders nog wat?” vroeg de vloer, onder tusschen aan zijn schrijftafel gaande zitten.

„Of ik anders nog wat wil? Natuurlijk, een heele boel. Ge weet toch, dat vandaag de Belgische commissaris van strafzaken bij ons komt, om onze inrichting te bezichtigen.”

„Ik weet nergens van, dat hebt ge mij tot nu toe niet meegedeeld.”

„Vervloekt!” riep Baxter uit, „ge hebt zeker uw ooren dicht, als ik hier telefoneer. Hebt ge dan gisteren niet gehoord, dat ik mij telefonisch met dien heer onderhield?”

„Ge hebt mij herhaaldelijk verboden, meneer de inspecteur, om op het bureau te luisteren naar hetgeen gij spreekt.”

„Er is met u niets te beginnen.”

De vloer haalde zijn breede schouders op en mompelde wat voor zich uit, terwijl hij een acte opensloeg.

„Laat het werk eens met rust en luister, welke instructies ik u heb te geven.”

De secretaris wendde het hoofd naar hem toe en liet een langgerekt „Welnu?” hooren.

Woedend sprong de inspecteur van politie overeind, pakte de vloer bij den kraag, rukte hem van zijn stoel en schreeuwde:

„Ik zal u eens tot rede brengen! Is dat een manier om tot uw meerdere te spreken?”

Ge dient op te staan, wanneer ik zulks vraag, pink op den naad van den broek, militaire houding. En dan antwoordt ge niets anders dan:

Tot uw dienst, meneer de inspecteur, jawel, of:

Tot uw dienst, meneer de inspecteur, neen!

Doch gij schijnt mij tegenover den Belgischen collega belachelijk te willen maken.

Gij schijnt het er op aan te leggen, dat hij, bij zijn terugkomst in België, in de bladen aldaar den spot gaat drijven met de wanorde, die hier heerscht.

Ik geef u de stellige verzekering, dat ik, als ge mij

blameert, later met u zal afrekenen op een wijze, die u zal heugen!”

„Nu,” mompelde de vloer, „dat zal wel losloopen.”

„Weet ge wel,” stooft Baxter opnieuw op, machteloos van woede, dat hij niets tegen zijn secretaris kon uitrusten, daar deze te veel van zijn privé-geheimen kende, „dat ge zoo brutaal bent, zoo brutaal, als maar eenigszins mogelijk?”

„Dat wordt men hier vanzelf!” antwoordde de vloer, en wilde zich een pijp shag stoppen.

In het volgend oogenblik had zijn booze chef de pijp beetgepakt, rukte ze hem uit de handen en slingerde ze op de schrijftafel.

„Dat zou u juist passen!” riep Baxter uit, „om hier het vertrek vol te dampen met stinkenden tabaksrook.”

De Belgische commissaris van strafzaken zou flauw vallen, als hij hier binnenkwam, en later vertellen, dat hier bij mij, den chef van het hoofdbureau van politie, een soort tabak gerookt wordt zooals slechts door arbeiders en schooiers van duister Londen wordt gebruikt.”

„Hou mij ten goede, meneer de inspecteur van politie,” zei de vloer, wien het altijd ergerde als men zijn Hollandsche tabak, waaraan hij de voorkeur gaf, slecht noemde, „gij hebt immers geen flauw vermoeden wat tabak is, en gij denkt, wanneer ge op dat glimmende steeltje kauwt en zoo'n zwart houtje in den mond hebt, dat ge wonder veel aan goede tabak rookt.”

Ik zeg u, meneer de inspecteur, dat ge die ontzettend glimmende houtjes, zoogenaamde sigaren, wier reuk iedereen op de vlucht jaagt, alleen rookt, omdat ge geen onderscheid kent tusschen hondeharen, matrassvulling en tabak.

Ik daarentegen rook fatsoenlijke tabak, geen uit-schot, zooals gij!”

„De duivel moge u halen, maar met u valt niet op te schieten. Doch hier wordt niet gerookt, zooals trouwens in dienst toch niet,” viel hij weer nijdig uit, „het is hier geen café, ge zijt hier op het bureau van den chef van het hoofdbureau van politie, en dat ben ik, begrepen?”

„Dat weet ik evengoed als u!”

„Antwoord eenvoudig met „Tot uw dienst, ja, of neen!””

„Goed,” zei de vloer, „dat zal van nu af gebeuren. Ik ben werkelijk blij, als ik mij met u — nul in het kwadraat, voegde hij er in zichzelf aan toe — niet behoef te onderhouden.”

In zichzelf mopperend van woede, ging de inspecteur van politie aan zijn schrijfbureau zitten en begon, misschien voor het eerst van zijn leven, werkelijk in de voor hem liggende acten te lezen.

Anders liet hij dit altijd aan de vloer over.

Na verloop van een paar seconden hief hij het hoofd op, keek naar de vloer en sprak:

„Wat is dat voor een zaak hier, die geschiedenis met den juweelendiefstal in de Oxfordstreet?”

De vloer sprong overeind, hield zijn duim bij den naad van den broek en antwoordde:

„Tot uw dienst, ja, meneer de inspecteur!”

„Verduiveld, ik vraag, wat dat voor een zaak is.”

„Tot uw dienst, ja, meneer de inspecteur.”

„Kunt ge mij geen beter antwoord geven?”

„Tot uw dienst, neen, meneer de inspecteur!”

„Vervloekt, wilt ge mij nu eindelijk in plaats van die onnoozele woorden anders antwoorden?”

„Tot uw dienst, ja, meneer de inspecteur!”

„Bom!” de inspecteur sloeg met zijn brede vuist op tafel, zoodat de inkt van schrik naar buiten sprong en met een straaltje over de acten droop.

De inspecteur wierp een toornigen blik op den wegvloeienden inkt en vloekte:

„Daar heb je den smeerboel nou, en aan wien heb ik dat te danken?”

De vloer was weer gaan zitten en deed, alsof er geen inspecteur van politie was.

„Marholm!” riep Baxter.

Weer sprong de vloer op en zei:

„Tot uw dienst, ja, meneer de inspecteur!”

„Hoor eens, Marholm, ik trek mijn verbod in, ge kunt u weer met mij onderhouden.”

„Meent ge dat?”

„Zeker, en als ge nog eenmaal dat onnoozele antwoord geeft van „Tot uw dienst, ja, meneer de inspecteur!” gooi ik u het bureau uit.”

„Tot uw dienst, ja, meneer de inspecteur!”

„Hebt ge niet verstaan?”

„Tot uw dienst, ja, meneer de inspecteur!”

Reeds wilde Baxter „Eruit!” roepen, toen hij gauw den mond dichtkneep, een tweede „Eruit!” tegelijkertijd weer inslikte, en met een hoonlach sprak:

„Neen, mijn waarde, blijf rustig hier; het zou u wel bevallen om er door mij te worden uitgesmeten, doch ge blijft hier zitten al was het alleen maar om u te ergeren.”

„Jammer,” mompelde de vloer, „ik dacht er eindelijk eens behoorlijk te worden uitgegooid.”

De inspecteur van politie Baxter zag in, dat hij op deze wijze zijn heele leven niet klaar kwam met de vloer.

Hij bond dus in en zei:

„Hier hebt ge uw tabakspijp, ik sta u toe te rooken.”

„Mijn eigen tabak?” vroeg de vloer, die wel wist, dat deze handelwijze de inleiding beduidde tot den voorloopigen vrede.

„Jawel,” zei Baxter, „uw eigen vervloekte tabak. Daaruit kunt ge zien, welk een goedmoedigen chef ge bezit in mijn persoon.”

„Daar heb ik nimmer aan getwijfeld!”

Dus — de vloer nam zijn pijp, haalde zijn tabakszak te voorschijn en begon de pijp te stoppen.

„Daar heb ik nimmer aan getwijfeld, om het nog eens te herhalen, gij weet alleen veelal niet, met wien ge te doen hebt.”

Door kloppen aan de deur werd het antwoord van den inspecteur van politie afgebroken.

De dienstdoende sergeant van politie trad binnen, bleef in militaire houding bij de deur staan en diende aan:

„Meneer de commissaris van strafzaken De Gérard.”

Aldus had Baxter het hem onlangs geleerd.

Langs een rij agenten in militaire houding kwam door de voorkamer Raffles binnen onder het masker van commissaris van strafzaken De Gérard.

De inspecteur van politie Baxter liep den vermeenden collega tegemoet, maakte een diepe buiging en zei:

„Het verheugt mij zeer, u hier te mogen begroeten, geachte collega. Ik beschouw het als een voorrecht een bezoek te ontvangen van een zoo beroemd collega uit België, en hoop, dat de onvolmaakte inrichtingen, die wij hier bezitten, u inderdaad zoo waardevol mogen toeschijnen, dat u de studiereis, die u naar hier hebt ondernomen, voldoende beloond acht.”

„Hij spreekt als een hyena,” zei de vloer in zichzelf en nam den vreemden politieman nieuwsgierig op.

„Sta mij allereerst toe, meneer de inspecteur,” zei de bezoeker, „dat ik u mijn pas laat zien, opdat u ontrent mijn persoon bent ingelicht.”

„O, pardon, geachte collega,” weerde Baxter af, „dat is heelemaal niet noodig.”

„Wij Belgische ambtenaren,” antwoordde de commissaris, „zijn gewoon, correct te handelen.”

„Wanneer gij het beslist wenscht,” boog Baxter, „zal ik u dat genoeg doen.”

Hij nam den pas, keek hem vluchtig door en wilde

hem weer aan den vreemden collega teruggeven. „Pardon,” sprak deze, „mag ik u verzoeken, collega, den pas hier zoolang te bewaren, want, om maar dadelijk openhartig te zijn, ik ben bang dat hij mij ontstolen wordt.

Er is mij namelijk gisteren bij u in Londen een erg malheur overkomen. Ik zou bijna zeggen een tragikomisch malheur.

Men heeft mij nl. mijn portefeuille met inhoud, circa drieduizend frank, ontstolen.

Hoe dat mogelijk is geweest, kan ik nog niet zeggen; ik geloof echter, dat het in één der hoofdstraten, het Strand, is gebeurd, waar ik belangstellend de ongewone bedrijvigheid en levendigheid opnam.”

„O, o,” antwoordde Baxter, „dat is zeer te betreuren! Kunt gij u niet de een of andere persoon uit uw nabijheid herinneren? Misschien, als ik u het misdadersalbum laat zien, dat ge den een of anderen persoon herkent, met wien ge in aanraking zijt gekomen?”

„Ik geloof, dat het doelloos zou zijn, geachte collega, doch om direct een verzoek tot u te richten, zou ik u willen vragen mij, totdat ik van mijn autoriteiten ander reisgeld heb ontvangen —”

„Maar natuurlijk,” viel Baxter in de rede, „veroorloof mij, dat ik u dadelijk een chèque van vijfhonderd pond geef op onze politiekas, dan kunnen we dat, zoudra u uw gelden hebt ontvangen, verrekenen.”

„Hoe pijnlijk het ook voor mij is, moet ik toch daarom verzoeken.”

„Het verheugt mij, u van dienst te kunnen zijn,” antwoordde Baxter en nam een chèqueboek uit zijn bureau.

Hierop schreef hij een wissel tot het gewenschte bedrag en overhandigde hem met een onderdanig lachje aan den zoogenaamden collega.

Deze stak de chèque voorzichtig in zijn vestzak en zei:

„Ik hoop, dat mij zoo'n voorval niet nog eens overkomt, want een bestolen commissaris van strafzaken is een belachelijke figuur.”

„Zeer zeker,” boog Baxter, „tenminste de pers en het publiek zouden aldus oordeelen.”

„Daar kunt u ook over meepraten,” lachte de vreemdeling, „want bij ons in de couranten stond meermalen het bericht, dat u door een zekeren Raffles meer dan eens —”

„Ik verzoek u,” viel Baxter hem in de rede, „dien onaangename naam buiten het gesprek te houden, hij behoort niet tot mijn aangenaamste herinneringen.

Ik geloof, geachte collega dat ge dat met me eens zult zijn, wanneer ik u vertel, dat die Raffles tot nu toe de geheele Londensche politie bij den neus heeft kunnen nemen.

Doch veroorloof mij nu, een rondgang door de afdelingen van mijn hoofdbureau van politie te maken, en daarna zullen we de politiegevangenis bezoeken.

Ik denk, dat we hierop een tochtje door Londen zullen maken en hoop dan het genoeg te hebben met u in een restaurant te dineeren.”

De vreemdeling boog en sprak:

„Het zal mij een voorrecht zijn, meneer de inspecteur, onder uwe zaakkundige leiding Londen te leeren kennen.”

Daarna verlieten beiden het bureau.

Toen de vloot alleen was, keek hij peinzend in den dikken rook van zijn pijp, trok, volgens gewoonte, meermalen zijn neus in een plooi en dacht:

„Ik weet het niet, het komt mij zoo voor, dat er iets niet klopt, de oogen van dien man komen mij zoo bekend voor, waar heb ik die eerder gezien?”

Doch het masker van Raffles was zoo goed, dat het den vloot niet gelukte den vreemdeling met Raffles te combineeren.

Een uur later kwam de inspecteur van politie met zijn gast in het bureau terug.

De vloot hoorde, dat de vreemdeling zei:

„U veroorlooft mij wel, meneer de inspecteur, dat ik nu naar de kas ga om de cheque in te wisselen?”

„Zeer goed,” antwoordde de inspecteur, „doch daar ik mij voor heden vrij gemaakt heb —”

„Hij is altijd vrij,” dacht de vloot in stilte.

„— ben ik zoo vrij met u mee te gaan.”

Hij haalde zijn overjas en verliet met zijn gast het bureau.

Het was een uur later, toen de dienstdoende sergeant van politie bij de vloot kwam en aandiende:

„Meneer de commissaris van strafzaken De Gérard!”

„Wat,” zei de vloot, „is hij al terug? Hij is toch met den inspecteur uitgegaan. Laat meneer binnen.”

Er verlieden een paar seconden, waarna de echte commissaris van strafzaken De Gérard het bureau binnentrad, en men zag dadelijk aan zijn opgewondenheid, dat hem iets was overkomen.

De vloot was opgesprongen, keek den binnenkomende met verbazing aan, en zei verwonderd in zichzelf:

„Wat beteekent dat nu? Die kerel is toch niet dezelfde als die, met wien de inspecteur van politie Baxter in gezelschap is?”

Hij vroeg dus:

„Wie is u?”

„Ik ben de commissaris van strafzaken De Gérard!”

De vloer nam hem van het hoofd tot de voeten op en antwoordde:

„Hoor eens, wilt ge een grap met mij uithalen, of hebt ge in den vroegen morgen al zooveel gedronken, dat ge niet meer weet, wie ge zijt?”

De commissaris van strafzaken keek hem eveneens met een blik van minachting aan en sprak:

„Gij schijnt hier op het hoofdbureau van politie een eigenaardige manier te hebben om een vreemden, hoogen ambtenaar te ontvangen, ik zei u immers al wie ik ben, de commissaris van strafzaken De Gérard.”

„Ik hoorde, dat ge dat moet zijn, doch kunt ge dat bewijzen?”

„Jawel,” riep de vreemdeling, „hier is mijn reis-pas.”

Hij greep in den borstzak en trok zijn hand even daarna terug.

„Vervloekt,” zei hij, „ook dat heeft mij de kerel ontstolen.”

„Is u bestolen geworden?”

„Jawel, en meneer de inspecteur van politie Baxter moet hiervan op de hoogte zijn, hij was tot laat in den nacht bij mij en heeft mij, zooals het hotel-personeel mij vertelt, naar huis gebracht.”

De vloer week, zonder dat de vreemdeling het bemerkte, een paar passen terug, zoodat er een stoel stond tusschen hem en den bezoeker.

Hij was ten volle overtuigd met een krankzinnige te doen te hebben.

„Hoor eens, mijn waarde,” zei hij, „dan zult ge u toch wel vergissen, want ik weet zeker, dat de inspecteur van politie gister nacht thuis is geweest.”

„Met wien spreek ik eigenlijk?” vroeg de commissaris.

„Ach zo,” antwoordde de vloer, „ge wilt mijn naam weten, ik heet Marholm en ben de secretaris van den inspecteur van politie.”

„Zoo, zoo,” hernam de vreemdeling, „bizarde beleefde manieren schijnt ge niet te bezitten.”

„O,” zei de vloer, „we kunnen hier heel beleefd zijn, ge weet niet half, hoe beleefd.”

„Waar is eigenlijk de inspecteur van politie?”

„Ge ziet, hij is niet hier!”

Maar zeg eens, mijn waarde, hoe komt gij er eigenlijk toe u uit te geven voor den commissaris van strafzaken De Gérard, die zijt gij toch heelemaal niet?”

„Wat?” riep de vreemdeling uit, „ben ik dat niet? Dat zal ik u toch kunnen bewijzen!”

Hij tastte opnieuw in zijn zakken en haalde er nu het door Raffles in den zijzak gestoken briefje uit, dat hij den pas en het geld bij den inspecteur van politie Baxter op het hoofdbureau van politie kon afhalen.

„Goddank,” zei de vreemdeling, „ik was vreeselijk bezorgd, dat men mij mijn geld en mijn pas ontstolen had, en nu lees ik juist, dat inspecteur van politie Baxter, waarschijnlijk vanwege mijn dronkenschap, mijn eigendommen in bewaring heeft genomen.”

„Wat heeft de inspecteur van politie?” vroeg de vloer, en zette een boos gezicht.

„Pardon,” antwoordde De Gérard, „dat gaat u heelemaal niet aan, doch zeg mij eerst eens wanneer ik den inspecteur van politie te spreken kan krijgen.”

„Misschien vanavond tusschen 6 en 7 uur,” gaf de vloer ten antwoord; dien tijd opgevend, omdat hij dan niet meer op het bureau was, en de inspecteur, die tegen dien tijd de rapporten der beambten in ontvangst nam; zich dan alleen met den vreemdeling kon onderhouden.

„Goed,” antwoordde de bezoeker, „dan zal ik omstreeks dien tijd terugkomen!”

„Alstublieft!” glimlachte de vloer.

De commissaris van strafzaken verliet het bureau, terwijl Marholm hem nakeek en zei:

„Die is zoo zeker krankzinnig als tweemaal twee vier is; nu, de inspecteur zal zijn plezier op kunnen met zoo'n kerel.”

Raffles was intusschen met den inspecteur van politie naar een der eerste restaurants van het Strand gereden, en moest in stilte lachen, toen hij bedacht, hoe hij gisteren met een Belgischen, vandaag met een Engelschen commissaris van strafzaken Londen bekeek.

En evenals zijn Belgische collega, begon ook de Engelsche beambte nogal sterk de alcohol aan te spreken, terwijl Raffles bijna uitsluitend water dronk.

Tegen drie uur 's middags inviteerde Baxter hem, mee naar zijn huis te gaan om zich daar door een middagslaapje te sterken.

Daarna wilde hij voor het avonddrapport dadelijk naar het hoofdbureau van politie rijden om vervolgens een schouwburg te bezoeken.

„Een prachtig denkbeeld,” zei Raffles, „ik zou u anders zelf gevraagd hebben mij bij u thuis de chaise-longue af te staan, want ik ben gewend na het eten een middagdutje te doen.”

Zoo gebeurde het, dat de inspecteur van politie

Baxter voor het eerst Raffles meenam in zijn woning.

Een luid gesnurk verkondigde weldra, dat beiden blijkbaar in vasten slaap waren.

Doch plotseling richtte Raffles zich op, luisterde even bij den vast ingeslapen inspecteur van politie, stond op, liep naar zijn schrijfbureau en nam uit een schuifla een bedrag van verscheiden 100 pond sterling alsmede eenige juweelen, die daar bewaard lagen.

Hierop nam hij een stuk papier en schreef daarop:

Beste inspecteur!

Ik wil u niet storen in uw heerlijken slaap, doch juist schiet mij te binnen, dat ik om 4 uur een afspraak heb met den Belgischen consul. Om 6 uur zal ik, volgens afspraak weer bij u op het hoofdbureau van politie zijn.

Met besten groet

DE GERARD.

Zonder dat Baxter het bemerkte verliet Raffles de woning en begaf zich naar huis.

„Jongen,” zei hij tot Charly Brand, toen hij dezen ontmoette, „ik zeg u, dat er in Londen meer dingen mogelijk zijn dan men zou kunnen denken.

Ik heb juist met den inspecteur van politie Baxter gedineerd, heb bij hem op de chaiselongue geslapen, heb zijn bureau geplunderd en nu kun je de heele geschiedenis van mij als bericht voor de couranten krijgen.”

„Dat is toch weer een bijna ongelooflijk iets,” zei Charly Brand.

„Daar vind ik als sportman genoeg in!” lachte Raffles en begon toen Charly Brand alles te dicteeren.

Zonder kwaad te vermoeden had de inspecteur van politie Baxter het achtergelaten briefje gelezen en kwam nu voor 6 uur weer op het hoofdbureau van politie.

Toen hij aldaar bezig was het rapport der beambten door te lezen en te onderteekenen, diende de dienstdoende sergeant van politie aan:

„De commissaris van strafzaken De Gérard.”

„Prachtig!” riep Baxter en stond op om zijn collega te begroeten.

Hij trad direct terug, toen hij een hem onbekend man de deur zag binnenkomen.

„Goedenavond!” zei de vreemdeling, „gelukkig, dat ik u eindelijk aantref. Ik heb mijn weddenschap gewonnen.”

Baxter week nog meer achteruit.

Wat wou die man? Wat bedoelt hij met die weddenschap?

„Hebt ge een weddenschap gewonnen?” vroeg Baxter.

„Ja zeker!” riep de commissaris van strafzaken De Gérard uit. „Maar goed, dat ik u herkend heb, doch ik maak u mijn compliment, ge waart gisteren inderdaad uitmuntend gemaskerd.”

„Die kerel is gek!” zei Baxter in zichzelf en zocht ongemerkt bij den knop van de electriche bel te komen, waardoor hij den in het voorvertrek wachtenden agent tot hulpverlening kon waarschuwen.

„En dan, mijn beste collega,” ging de vreemdeling verder, „wat een gelukkige gedachte van u om mijn portefeuille en reispas in bewaring te nemen; men zou ze mij anders wel hebben kunnen ontstelen.”

„Excuseer,” vroeg Baxter verbaasd, „waarvan spreekt ge toch eigenlijk?”

Nu moest de commissaris van strafzaken lachen:

„Ha, ha, dat doet ge er om om de weddenschap nog te winnen? Neen, neen, dat gebeurt niet, gij zijt de inspecteur van politie Baxter, niet waar?”

„Ja, dat ben ik,” antwoordde deze, en drukte, zonder dat de commissaris van strafzaken het bemerkte, meermalen stevig op den geheimen knop der schel.

„Welnu,” riep de vreemdeling uit, „dan zijn we het toch eens, ik moet gisteren kolossaal gedronken hebben!”

„Hoor eens,” antwoordde Baxter, „ik geloof dat, als ge gisteren zoo enorm gedronken hebt, zooals ge zelf zegt, het heel goed zou zijn eerst eens uwen roes uit te slapen.”

„O, o,” hernam de Belgische ambtenaar weer, „ik ben vandaag zoo nuchter als gij. Ha —” hij boog zich opeens over de schrijftafel, „daar ligt immers mijn pas, ouwe grappenmaker.”

„Laat dien pas liggen!” riep Baxter, „hij behoort u niet.”

„Wat?” riep de vreemdeling, „die pas behoort mij niet?”

„Mijnheer,” schreeuwde Baxter, „gij zijt gek, of wel ge zijt dronken.”

„Maak nu geen grappen, waarde collega!”

„Collega? Die collega is goed. Hé daar.”

Hij maakte een beweging naar de zijde van de deur, waardoor een twaalftal agenten binnenkwamen.

„Pak dezen man en breng hem weg, hij tracht zich een anders eigendommen toe te eigenen.”

„Vervloekt!” riep de Belg, „wilt ge een grap met mij uithalen en mij laten zien hoe ge hier in Engeland

Iemand in hechtenis neemt? Ik moet u zeggen, waarde collega, het denkbeeld is origineel."

„Wat wilt ge met origineel," riep Baxter weer, „gij zijt een oplichter, zoo ge niet gek of dronken zijt. Hoe kunt ge u voor den commissaris van strafzaken De Gérard uitgeven?"

„Laat mij los!" weerde de vreemdeling thans woedend de agenten af, die hem nu nog steviger beetpakten.

Daarop wendde hij zich tot Baxter en sprak:

„Hoor eens, waarde collega, de grap wordt mij nu toch al te bont; beveel uw manschappen, mij los te laten. Ik maak u mijn compliment, dat ze goed gedrild zijn, een mensch aan te pakken, bijna zoo goed als mijn Belgische beambten."

De inspecteur van politie Baxter schudde het hoofd en antwoordde:

„Houd nu toch op met dien onzin, man, gij weet even goed als ik, dat gij niet de commissaris van strafzaken De Gérard zijt. Dien naam hebt ge zeker in de couranten gelezen?"

„Ik?" vroeg de commissaris verbaasd, „daar denk ik niet aan! Maar laat er nu een eind komen aan de grap en geef mij mijn portefeuille terug!"

„Portefeuille?" lachte inspecteur Baxter, „neen, mijn waarde!" en gaf den agenten een wenk. „Breng den man weg om te ontnuchteren en breng hem morgen vroeg weer bij mij. Ik hoop, dat de les heilzaam moge werken.

Voorwaarts, marsch!"

De commissaris van strafzaken wilde zich verweren, doch de agenten, sterke Ieren, hielden hem als schroeven omklemd en brachten hem in weerwil van zijn luide protesten in de politie-gevangenis.

De inspecteur van politie Baxter echter bleef voor zijn schrijftafel zitten om, zooals afgesproken was, de komst van den commissaris van strafzaken De Gérard af te wachten.

Toen het zeven uur was en deze nog niet verscheen, belde hij het Esplanade-Hotel op en vernam daar, dat mijnheer 's middags het hotel al had verlaten.

Toen kwam de dienstdoende sergeant van politie binnen, om de avondcourant te brengen.

„Een zeer interessante gebeurtenis met Raffles, meneer de inspecteur, wij worden weer aardig voor de mal gehouden."

„Wij?" riep Baxter, „is er weer iets met Raffles, volgens de avondbladen?"

„Jawel, meneer de inspecteur, een dofle geschiede-

nis. Ik hoorde het al van een collega, die de courant had gelezen. Ik denk, dat ge gauw den werkelijken commissaris van strafzaken De Gérard weer uit de gevangenis zult laten."

„Wel verduiveld, man," riep Baxter en greep met bevende vingers naar de avondbladen.

Met vlammende oogen las hij het vetgedrukte, in het oog loopende opschrift:

Raffles bestelt een Belgischen en een Engelschen politie-ambtenaar.

Raffles dineert met de politie.

Een geniale streek.

De oogen van Baxter vlogen letterlijk over hetgeen gedrukt stond en met een luiden zucht zonk hij, het hoofd op zijn borst, in zijn stoel.

Zijn gedachten wilden het anders, dat kon toch niet waar zijn, hoe — Raffles had bij hem geslapen, Raffles had hem bestolen, Raffles had zich aan hem voorgesteld als commissaris van strafzaken De Gérard? —

O! — O! — Die bespottung was ondenkbaar.

Hij staarde voor zich uit en werd eindelijk uit zijn verwarden gedachtengang gerukt door den sergeant van politie, die hem vroeg:

„Moet ik meneer de commissaris van strafzaken niet uit de gevangenis halen?"

Baxter greep met beide handen naar zijn hoofd. De kamer scheen met hem te draaien, toen hij riep:

„Jawel! Dadelijk!"

Er verliepen een paar minuten, gedurende welke hij als een krankzinnige in zijn bureau op en neer liep.

Eindelijk trad de commissaris van strafzaken De Gérard, begeleid door twee agenten, weer binnen.

Met onzekeren blik keek Baxter den collega aan en zeide:

„Hoor eens, er schijnt een groot misverstand tusschen ons te bestaan, kunt u mij ook bewijzen, dat gij de verwachte commissaris van strafzaken De Gérard zijt?"

„Wel natuurlijk", sprak deze. „Ga maar mee naar het hotel, de directeur aldaar een kennis van mij uit Brussel."

„Dat zal mij genoegen doen", antwoordde Baxter. „Staat ge toe, dat ik dadelijk met u en mijn beambten naar het hotel rijd."

„Gaarne", antwoordde de Belgische ambtenaar tamelijk onverschillig, daar hij zeer boos was over de ondervonden handelwijze.

Een half uur later was Baxter totaal verslagen. Hij maakte den indruk van een hond, wiens ruggegraat is stukgeslagen.

Zijn beenen sleepten achter hem aan, toen hij het bureau van den directeur met den nu volkomen gelegitimeerden Belgischen commissaris van strafzaken verliet.

Met een diepen zucht viel hij in de rookzaal van het hotel neer in een luien stoel, terwijl zijn collega De Gérard tegenover hem plaats nam.

Thans werd de geheele toedracht der zaak tusschen beiden opgehelderd.

Aan het einde van hun onderhoud trad een loopjongen binnen en gaf den vreemdeling een brief met het opschrift:

Den commissaris van strafzaken De Gérard,
Esplanade-Hotel.

Hij scheurde hem open en las:

Zeer geachte heer!

Gij kwaamt naar Londen om kennis met mij te maken; ik heb er de voorkeur aan gegeven met u kennis te maken.

Groet alstublieft uw collega den inspecteur van politie Baxter van mij.

JOHN C. RAFFLES.
de Grootte Onbekende.

Wel vijf minuten lang keken de beide politieambtenaren elkaar aan met een gezicht alsof ze geen tien konden tellen.

Daarna kreeg bij den Belg de humor over het meesterstuk van Raffles de overhand, hij moest hardop lachen, reikte den inspecteur van politie Baxter de hand en zei:

„Weet ge wat, collega, hoewel wij beiden de dupe zijn, is de heele geschiedenis zoo vermakelijk, dat ik ze mijn heele leven niet zal vergeten.

Laten wij onze kennismaking met een goede flesch wijn vernieuwen en ik wil het eerste glas drinken ter herinnering aan den amusanten avond, dien ik gisteren met dien genialen Raffles in Londen heb doorgebracht.”

Terwijl de Belgische commissaris van strafzaken zich het glas wijn goed liet smaken, zette Baxter een gezicht, alsof hij inplaats van wijn den weggelooopen inkt op zijn schrijftafel proefde.

Toen Mr. De Gérard er bij zijn Engelschen collega steeds weer op aandrang om hem van zijn avonturen met Raffles te vertellen, wendde Mr. Baxter, de beroemde chef van het hoofdbureau van politie, plotseling voor zich onwel te voelen en nam met een zuur gezicht afscheid van zijn bezoeker.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Voorbereidingen.

Den volgenden morgen zat Raffles weer met Charly Brand in de eetkamer en las bij het ontbijt de ochtendbladen.

Raffles had de eigenaardigheid zich over zijn eigen streken zoodanig te amuseeren alsof ze door een vreemdeling waren uitgehaald en ook Charly Brand deed zulks.

Nu en dan klonken luide lachsalvo's door de kamer. Beiden lieten hun courant op de knieën zakken en keken elkaar met tranen in de oogen aan, om na diep ademhalen weer verder te lezen.

Bizonder vermakelijk was dan ook de humoristische wijze, waarop de bladen de door Raffles geleverde stof behandelden. Vooral de verbazing van den inspecteur van politie Baxter stond er op spottende wijze in te lezen. Alles was er zoo meesterlijk in geteekend, dat zelfs degenen, die nog niet de eer hadden, den beroemden chef van Scotland Yard te kennen, zich na deze beschrijving hem konden voorstellen.

Het was een feit: Dezen morgen amuseerde geheel Londen zich.

In alle omnibussen, ondergrondsche treinen of op welk plekje in Londen ook, waar menschen elkaar ontmoetten, vroeg de een den ander:

„Hebt ge de fameuse geschiedenis van Raffles al gelezen? Ik verzeker u, dat ik nog nimmer zoo heb gelachen als vandaag.”

En bij de herinnering hieraan, begonnen de betrokkenen opnieuw te lachen om het amusante voorval, dat een Belgische en Engelsche politieambtenaar door Raffles werden bestolen.

Nadat de „Groote Onbekende” zijn ontbijt genuttigd had, zei Charly Brand:

„Hoor eens, Edward, deze geschiedenis zal in de acten, die ik over jou maak, een eereplaats krijgen.”

„Goed, mijn zoon”, antwoordde Lord Lister, „maar de zaak is nog niet afgelopen. Thans komt het tweede deel van de comédie. Ik geloof, kerel, dat het nog amusanter wordt dan het eerste, want nu is de zeemeermin aan de beurt!”

„Je hebt dat denkbeeld dus nog niet opgegeven?”

„Ik denk er niet aan. Integendeel! Ik zal me nu terugtrekken in mijn kleedkamer, me weer zorgvuldig met een masker voorbereiden en dan zal de Belgische baron een Engelschen collega leeren kennen, zooals in geheel Engeland niet is te vinden.”

Hij stak een sigaret op en begaf zich naar de één verdieping hooger gelegen kleedkamer.

Charly Brand verzamelde ondertusschen de kranten-uitknipsels over de laatste grap van Raffles, opende daarna een groote kast in de studeerkamer van den Lord, waarin een groote menigte zwarte banden van bijna een halven Meter hoogte op een rij stonden.

Deze banden bevatten de door Charly Brand over de avonturen van Raffles verzamelde courantenberichten.

„Als dat zoo doorgaat”, sprak de jonge secretaris, toen hij den laatsten band opensloeg en de uitknipsels met gom op de witte bladzijden vastplakte, „dan zal band no. acht weldra vol zijn, en het is niet te voorzien, wanneer deze verzameling zal kunnen worden afgesloten!

Ik ben werkelijk nieuwsgierig, hoe hij de zaak met de zeemeermin en den Belgischen baron zal oplossen.”

Daarna ging hij terug naar de eetkamer, en nauwelijks had hij zijn sigaret opgerookt, toen een oude, witgebaarde heer de deur binnenkwam, den rug ietwat gebogen, met gouden bril en nonchalant gekleed.

Naar het uiterlijk te oordeelen was het een man uit den beschaafden stand, die echter aan zijn uiterlijke verschijning weinig waarde hechtte.

Het eerste oogenblik dacht Charly Brand, dat de een of andere vreemdeling door den bediende was binnengelaten. Toen echter hoorde hij de stem van zijn vriend Edward, die riep:

„Ik veroorloof mij, mijn jongen, je den dokter in de natuurkunde Frank Holligan voor te stellen.”

Een zacht „verduiveld” ontsnapte Charly Brand over het uitstekende masker, dat Raffles had gekozen.

„Hebben we sigaren in huis?” vroeg deze nu.

„Wat?” antwoordde Charly Brand, „wil jij soms sigaren rooken?”

„Jawel, mijn waarde, het is wel niet mijn gewoonte, maar ik heb nog geen Engelschen of Belgischen geleerde aangetroffen, die de sigaret huldigde. Die keeren moeten wat te kauwen hebben, en daarom vraag ik je, hebben we sigaren in huis?”

„Hij denkt toch aan alles,” zei Charly Brand naar zichzelf, toen hij uit de kast een kist sigaren haalde, en nog meer verbaasd was hij, toen Raffles overeenkomstig den leeftijd van zijn masker met bevende handen de sigaren nam en ze, zooals oude heeren plegen te doen, in een koker stopte.

Zelfs die sigarenkoker paste bij zijn kleeding. Hij was van zwart leder, wat versleten en met slechte stalen beugels, zooals geleerden meestal dragen.

Ook de cylinderhoed, dien Raffles op had, was van eerbiedwaardigen ouderdom en was misschien bij de huwelijksfeesten van koningin Victoria zaliger nagedachtenis nieuw geweest.

In plaats van zwart zag hij er bruinachtig uit en de mode herinnerde eerder aan een fabrieksschoorsteen zonder einde dan aan den modernen smallen kleinen vorm.

„God damned!” riep Charly Brand uit, „waar heb je dien krukstok vandaan?”

Lord Lister hield hem den stok onder den neus en zei:

„Fameus! Ik zal je verraden, waar ik hem vandaan heb, hij is nog uit mijn jeugd. Met dezen krukstok placht de oude dorpsschoolmeester mij te bewerken, wanneer ik stilletjes, zooals vaak gebeurde, appels of andere dingen uit den tuin haalde.

Eindelijk was ik het bewerken met dezen stok zat, kortom ik nam hem het instrument doodeenvoudig af en heb het tot nu toe trouw bewaard.

Voor het eerst zal hij mij op een tocht vergezellen.”

Charly Brand moest hardop lachen. Hij zag nl. de schoenen van zijn vriend.

„Goddam!” riep hij uit, „je hebt daar heel bijzondere turftrappers aan.”

Raffles tilde een voet op en lachte:

„Ik vind deze laarzen zeer gemakkelijk. Zoo goed als in deze roeibootjes, dat moet ik zeggen, heb ik mij in lang niet bewogen. In elk geval, zij behooren erbij en je ziet, hoe ik mij heb beholpen! Dikke wollen sokken, aan hiel en toonen driemaal gestopt, zitten erin en ze passen precies in de laarzen.”

Charly Brand lachte nog altijd over de uitstekende uitbeelding van een geleerde, zooals Raffles hem deed zien, toen hij de deur uitging en afscheid nam met de woorden:

„Tot weerziens dus, mijn jongen!”

ZESDE HOOFDSTUK.

Geleerden onder elkaar.

De directeur van het Engelsche museum in Londen, professor Frederic Croker, wierp een verbaasden blik op het visitekaartje, dat zijn oude bediende hem bracht, en waarop hij las:

Frank Holligan, directeur in de archeologie.

De directeur was een tamelijk norsch, snauwerig man, zijn beambten waren bang voor hem wegens zijn strenge barsche houding.

Toen hij het kaartje las, bromde hij in zichzelf: „Waarschijnlijk weer een scharrelaar, die om een plaatsje komt bedelen, maar dat gaat niet, bij mij is alles drievoudig bezet! Laat meneer binnen komen!”

Even later trad Raffles bescheiden de deftig ingerichte studeerkamer van den directeur binnen.

Deze was met kunstschaten van de kostbaarste soort letterlijk volgepropt en kon een museum op zichzelf worden geheeten.

Er waren Syrische en Oud-Roomsche oudheden, kostbaar houtsnijwerk uit de middeleeuwen, schilderijen van Oud-Italiaansche en Spaansche meesters, Vlaamsche gobelins, gordijnen en kasten gevuld met sieraden, boeken, stoffen en kostbare wapens.

Terwijl Raffles boog, nam hij de kostbaarheden met een snellen blik op en taxeerde in stilte de waarde van deze studeerkamer op vele millioenen.

Alvorens hij wat kon zeggen, nam de directeur hem op met een koelen strengen blik en zei:

„Het is doelloos hierheen te komen, doctor Holligan, ik heb heelemaal geen vacatures — alles is bezet.”

„Pardon,” antwoordde Raffles, „meneer de directeur, ik wensch heelemaal geen betrekking van u.”

„Zoo, zoo,” mompelde deze, „dan wenscht u zeker een verlofkaart voor de bestudeering van het een of ander anders niet te bereiken voorwerp? Dan moet gij u tot mijn secretaris wenden, die behandelt dergelijke aanvragen.

Mijn tijd is te kostbaar, om mij met al zulke dingen bezig te houden. Dan kon ik den heelen dag wel niets

anders doen dan zulke aanvragen af te wikkelen.”

Hij nam aan, dat de bezoeker zich hierna zou verwijderen. Doch Raffles bleef staan, draaide schijnbaar verlegen zijn hoogen hoed tusschen zijn handen en antwoordde:

„Ik heb geen verzoek tot u te richten, meneer de directeur, doch ik kom om u iets aan te bieden tot aankoop voor het museum.”

De directeur maakte een afwijzend gebaar.

„Wij koopen uit principe niets, wij hebben genoeg, wij zijn van den kelder tot de dakgoot volgepropt met de onmogelijkste dingen der wereld.”

„Pardon, meneer de directeur, doch wat ik bezit, kan geen museum aanbieden.”

„Dat zeggen ze allemaal, overigens” — hij haalde zijn gouden horloge uit den zak — „mijn tijd is zeer kostbaar.”

„Dat weet ik,” zei Raffles, die kalm bleef staan, „doch de aangelegenheid, die ik met u heb te bespreken, is zoo gewichtig, dat ge mij nog eenige minuten van uw kostbaren tijd moet schenken.”

„Zeg dan in 't kort, waarover het gaat.”

Raffles zocht naar een passend antwoord. Hij maakte volkomen den indruk van een geleerde, en de directeur begon met zijn van ringen fonkelende handen zenuwachtig op zijn schrijftafel te trommelen.

„Wees kort, alstublieft,” sprak hij nogmaals tot Raffles.

Deze antwoordde:

„Ik ben nl. de eigenaar van een groote zeldzaamheid.”

„Mijn God, dat hoorde ik al tien keer van u.”

„Ik zou gaarne willen, dat die zeldzaamheid in Engelsch bezit bleef en niet naar het buitenland ging.”

„Zeg, waarover het gaat!”

„Ik heb al een aanbod van den directeur-generaal der Belgische musea, die tijdelijk hier vertoeft.”

Professor Croker bromde ongeduldig en begon opnieuw op zijn schrijftafel te trommelen.

„Mijn God,” riep hij uit, „vertel toch eindelijk eens, wat gij hebt.”

„Allright”, antwoordde Raffles, haalde diep adem en begon:

„Ik heb verscheiden jaren geleden aan de Schotsche kust in het huis van een ouden visscher een der grootste zeldzaamheden gevonden, die er op aarde bestaan — namelijk — hij haalde diep adem, zooals iemand, die niet verder durfde spreken — een zeemeermin.”

„Wat?” barstte doctor Croker uit, „een zeemeermin?”

„Zeg eens, doctor, is bij u in uw hersenkas alles wel in orde, of hebt gij misschien vanmorgen al jenever gedronken?”

„Met geen van beide kan ik u van dienst zijn, mijnheer de directeur-generaal.

Maar gij zult niets aan het feit kunnen veranderen, dat ik werkelijk deze zeemeermin gevonden en in mijn bezit heb. Ik zou haar nooit hebben weggedaan, als ik voor gewichtige studies in het buitenland niet een groot bedrag noodig had.”

„Nu”, sprak de directeur-generaal, „dan moet gij uw heil eens beproeven bij mijn Belgischen collega en hem moet gij de Engelsche zeemeermin aanbieden, wij danken voor dergelijke dingen, want wat gij mij daar vertelt, is bedrog, iets dergelijks bestaat niet.”

„Goed, mijnheer de directeur”, sprak Raffles. „Het zal u spijten, dat gij die zeldzaamheid niet voor het Engelsche volk hebt aangekocht.

Ik heb de eer.”

„Een krankzinnige”, mompelde de professor, „eenvoudig belachelijk om aan dergelijke dingen te gelooven.”

Frank Holligan ging te voet naar het Esplanade-hotel en het kostte hem moeite, om door den kellner, wien hij het kaartje voor den Belgischen baron gaf, te worden aangediend.

Met een minachtend gebaar bekeek de kellner, die slechts aan zeer voorname vreemdelingen gewend was, den niet zeer mooi gekleeden Raffles aan en eerst, nadat deze hem een geldstuk in de hand had gedrukt, sprak hij met neerbuigende vriendelijkheid:

„Wel, ik wil eens zien, wat ik voor u kan doen!”

Trotsch als een Engelsche Lord ging dezen keer de kellner, die anders alles op een draffe deed, zeer langzaam naar de lift en liet zich door deze naar de kamer brengen, waar de Belgische baron woonde.

Na vele minuten keerde hij terug en sprak tot Raffles:

„Gij kunt me volgen, maar zorg ervoor, dat gij met uw stok geen gat in onze loopers stoot en spuwen is verboden!”

Het liefste had Raffles den brutalen bengel een slag in zijn gezicht gegeven, doch hij bedwong zich en liep moeilijk, als een oud man, op zijn stok geleund, naar de lift en werd toen naar de étage gebracht, waar de baron woonde.

Met een voorname, neerbuigende, zeer koude houding ontving de baron de Barrot, den directeur der musea, den onbekenden Engelschen dokter.

„Wat wenscht u van mij?” vroeg hij, zonder Raffles een stoel aan te bieden.

„Pardon, mijnheer de directeur.”

„Excellentie, als 't u blijft!” viel monsieur de Barrot hem in de rede.

„Pardon, Excellentie!” sprak Raffles.

„Ik kom voor een zeer gewichtige zaak. Ik veronderstel, dat mijn naam, die in Engeland een zeer goeden klank heeft, ook in België bekend is. Ik ben medewerker van de eerste archeologische en natuurwetenschappelijke tijdschriften, en heb mij onlangs veroorloofd, mijnheer de baron, een brochure over uw werk te schrijven, waarin ik op den voorgrond stelde, dat door uw groote werkkraft en bekwaamheid het Belgische oudheidkundige museum zich in veel beteren toestand bevindt dan het Engelsche.”

Raffles had dien man goed beoordeeld.

Deze woorden veranderden de koele houding van den Belgischen baron.

„Ja, ja,” sprak hij, „het is mij uitstekend gelukt, mijn museum aanmerkelijk uit te breiden en tot een hoogte te brengen, die zeldzaam genoemd mag worden.

Maar mag ik u verzoeken, plaats te nemen?”

„Ha!” dacht Raffles, „de visch begint te bijten. Nu krijg ik een stoel en u, baron, heb ik gevangen.”

„U zoudt mij een groot genoegen doen, dokter” — de baron zocht naar den naam, waarop Raffles hem het visitekaartje overhandigde — „Dr. Holligan, indien u mij die brochure eens wildet doen toekomen.”

„Met genoegen,” sprak Raffles, knoopte zijn overjas los en haalde een tijdschrift te voorschijn, dat hij den baron overhandigde.

In dit tijdschrift was inderdaad een bijzonder vleidend artikel over den baron verschenen en ondertekend door een zekeren Dr. Holligan, waarmede Raffles helaas nog geen kennis had gemaakt.

Om die reden had hij ook den naam van dezen geleerde aangenomen en had zich, voordat hij naar den baron ging, in een zoogenaamde sneldrukkerij, binnen tien minuten de visitekaartjes laten vervaardigen, die, op een goedkoope manier gedrukt, den naam van Dr. Holligan droegen.

De baron verdiepte zich nu in het artikel en de ge-laatstrekken van den tamelijk dommen, doch arrogan-ten bejaarden heer kregen een uitdrukking als van iemand, die zoo juist goed gedineerd heeft.

„Uitstekend, mijn lieve dokter,” sprak hij, nu vijf-tig procent beleefder dan zoo juist, „dat is mij uit het hart gegrepen. Ik ben u hiervoor zeer dankbaar en ik verzoek u mij te vertellen, wat de reden van uw komst is!”

„Het is een moeilijke stap, dien ik doe,” sprak de pseudo-Dr. Holligan, „en voordat ik mij hier waagde, heb ik mij gisteren met den directeur onzer musea in verbinding gesteld om hem voor den laatsten keer te vragen of hij de kostbaarheid, die in mijn bezit is, voor Engeland wilde doen behouden blijven.

Doch helaas, den door mij gevorderden prijs, dien ik er zelf indertijd voor besteedde, achtte hij te hoog en ik heb met een onaangename gewaarwording onzen directeur verlaten en begrepen, dat onze Engelsche museums niet aan de beste handen zijn toevertrouwd en dat wij door het buitenland in de schaduw worden gesteld.”

„U maakt mij nieuwsgierig,” sprak de baron. „Wat voor een zaak is het, die mijn collega te Londen heeft afgeslagen?”

„Een groote, hoogst interessante zeldzaamheid, die ik bezit, namelijk een in het jaar 1600 door Schotsche visschers gevangen zeemeermin!”

„Drommels! — — — Wat hebt gij?”

En met het kalmste gelaat van de wereld, met moeite zijn lachen bedwingend, herhaalde hij:

„Een Zeemeermin, Excellentie!”

„Het duurde een poosje, voordat de Belgische baron van zijn verbazing was gekomen.

Eindelijk antwoordde hij:

„Vertel mij, is dat een feit?”

„Zeker, Excellentie!”

„Ja, luister eens,” sprak de museum-directeur weer, „ik heb zoiets tot dusverre voor onbestaanbaar ge-houden.”

„Ik ook,” sprak Raffles, „doch deze zeemeermin is in mijn bezit en ik had haar gaarne als een zeldzaam natuurwonder voor onze musea gered.”

„Voor den duivel!” riep monsieur De Barrot uit, — „als dat waar is. — Vertel mij eens, dokter — hoeveel moet die zeejonkvrouw kosten?”

Raffles haalde de schouders op, trok een benauwd gezicht en sprak nu bijna flisterend:

„Mijnheer de baron, ik geloof, dat geheel België het geld niet bezit om deze kostbaarheden te betalen.”

De beroemde Barrot nam een fiere houding aan, sloeg zich met de vette hand op de plaats, waar de orde voor kunsten en wetenschappen in zijn knoopsgat prijkte en sprak:

„Gij vergist u, mijn waarde, wij hebben meer geld dan gij denkt. Ik kan over elk bedrag beschikken, wanneer het inderdaad zulk een buitengewone zeldzaamheid betreft.”

„De tand is getrokken!” dacht Raffles bij zich zelf en hij sprak:

„Dan zal ik verder spreken. Deze zeemeermin kostte mij, toen ik haar in Schotland van een antiquair kocht, 32,000 francs.”

„Hm”, bromde de museum-directeur, „dat is wel een beetje duur. Een levende zou zeker lang niet zoo kostbaar zijn geweest.”

„Wat?” vroeg Dr. Holligan, „bedoelt mijnheer de baron een levende?”

„Ik wilde maar schertsen, ik bedoel een gewone jonkvrouw, geen meermin.”

„Ach zoo!” lachte Raffles.

„Maar scherts terzijde, mijn waarde, luister maar eerst eens. Indien ik mij er van overtuigd heb, dat ge werkelijk in het bezit van een dergelijk kostbaar voorwerp zijt, dan ben ik bereid, u de cheque voor deze zeemeermin te overhandigen. Wanneer kan ik dit voorwerp bezichtigen?”

„Ik zal zoo vrij zijn, u morgenvoormiddag de zee-meermin in het hotel te brengen.”

„Goed,” sprak de Belgische vertegenwoordiger van het museum, ik ben er zoo nieuwsgierig naar, dat ik haar het liefst dadelijk zou willen zien.”

„Dat zal niet gaan,” antwoordde Raffles, „want ik moet vandaag nog eenige lessen geven, en ben daarom eerst morgen in de gelegenheid, over mijn tijd voor uwe excellentie te beschikken.”

Hij stond op, toen de baron hem een sigaar aanbood en nadat hij die had aangestoken, sprak de Barrot tot hem:

„Ik verzeker u, mijn lieve, beste dokter, wanneer u mij inderdaad de zeemeermin voor het Belgische mu-seum wilt verkoopen en wij daardoor een voorwerp

verkrijgen, dat geen enkel museum der wereld behalve het onze te Brussel bezit, dat ik u dan de ridderorde voor wetenschappen en kunst zal verschaffen."

„Ik zal den heer baron zeer dankbaar zijn, wanneer mij deze onderscheiding te beurt valt."

„Dat is een kleinigheid voor mij," sprak de gevolmachtigde uit de hoogte, „u zult haar bekomen, deze decoratie, zoodra de koop tusschen ons gesloten is. Ik verwacht u morgen om 11 uur, wanneer het u op dit uur gelegen komt, weder hier in dit vertrek."

„Dit uur past mij uitstekend, heer baron, en ik zal precies om elf uur present zijn."

De baron De Barrot begeleidde den „lieve dr. Holligan" met voorkomendheid tot aan de deur en reikte hem daar, hetgeen een zeldzaamheid was, de vette hand.

Toen Raffles buiten in de gang stond sprak hij in zich zelf, terwijl hij zijn hand bekeek:

„Ik geloof, dat ik deze hand in den eersten tijd niet wasch, nu een hooggeboren, Belgischen baron haar gedrukt heeft."

Toen hij thuis kwam, trok hij tot verwondering van Charly Brand een wijde witte kiel aan, zooals de beeldhouwers of schilders die dragen.

Toen sprak hij tot zijn secretaris:

„Hoor eens, mijn jongen, zoolang ik met mijn arbeid bezig ben, kunt gij uitgaan en tien pond snoek koopen."

„Heb je vanavond trek in snoek? Ik heb nog nooit opgemerkt, dat je een liefhebber van visch bent."

„Somtijds wel," lachte Raffles, „dat heb ik voor mijn zeemeermin noodig."

„Och," zuchtte Charly Brand opnieuw, „je hebt je plan dus nog niet opgegeven?"

„Volstrekt niet, doch zooals ge ziet, heb ik een werkkiel aangetrokken en zal nu trachten een zeemeermin te vervaardigen."

„Drommels!" riep Charly uit, „daar zou ik gaarne bij zijn gebleven!"

„Neen, neen, breng die boodschap in orde, de zaak heeft haast, want ik moet haar morgen aan den Belgischen directeur van het museum afleveren."

Terwijl Charly Brand naar de stad ging, om de tien pond snoek te koopen, brak hij zich te vergeefs er het hoofd mede, wat Raffles wel met de visschen wilde doen.

„Waarschijnlijk," dacht hij bij zichzelf, „wil hij inplaats van beenen, snoekgraten in de zeemeermin stoppen."

Hij lachte binnensmonds en ging in een vischwinkel. Intusschen had Raffles zijn kamerdienaar, den ouden Pierre, die reeds sedert twintig jaar in de familie van lord Lister was, binnengeroepen en sprak tot hem:

„Hoor eens, Pierre, bezorg mij eenige oude poetslappen, waarmede men stof en vuil verwijderd."

De oude Pierre keek verwonderd op.

Hij kon niet begrijpen, wat zijn heer, lord Edward Lister, met poetsdoeken wilde.

Hij bekeek den vloer, het tapijt, de meubelen en sprak:

„Vergeef mij, uw lordschap, ik geloof, dat uw woning aan zindelijkheid niets te wenschen overlaat."

„Ach zoo," lachte Raffles en klopte het oudje vriendelijk op den schouder:

„Ge denkt, omdat ik poetslappen van je wil hebben, dat het hier vuil moet zijn? Neen, neen, stel je gerust, ik kan inderdaad bevestigen, dat jullie, jij en je vrouw, mijn huis voorbeeldig netjes in orde houdt. Doch maak voort, want ik moet aan een werk beginnen, waarbij ik deze poetslappen gebruiken moet."

Hij opende nu een pak van tamelijken omvang, waarin zich datgene bevond, wat hij voor zijn arbeid noodig had.

Hij had dit alles persoonlijk op zijn weg naar huis in orde gemaakt.

Nu begon hij eerst van een pond gips een deeg te roeren, en toen de oude Pierre binnentrad, keek deze met verwondering naar datgene, wat Raffles voor zich op tafel had staan.

Terwijl hij aan iets anders begon, liet hij den ouden dienaar de pap van gips verder roeren.

Op een spirituslamp kookte hij nu lijm en gelatine. Daarna nam hij hout en metaaldraad en begon een soort van geraamte te vormen, dat hij in poetslappen en andere doeken wikkelde.

Eindelijk kreeg het den vorm van een dolfijn.

Nadat hij daarmede gereed was, begon hij het geraamte met gipspap aan te strijken en vervolgens met lijmgelatine te overdekken.

Nu kreeg het voorwerp reeds het uiterlijk van een visch en toch tevens van een menschelijk lichaam.

Voor al aan den staart besteedde Raffles groote zorg en nam voor de onderste punten van den staart als onderlaag twee sigarenpuntjes, die hij aan beide kanten met metaaldraad bevestigde en tegelijkertijd met gips bestreek.

Nadat hij zoover gereed was, kwam Charly Brand binnen en bleef met een kreet van verwondering bij

het zien van het zeldzame monster, dat op de groote eikenhouten tafel lag, op den drempel staan.

Voordat hij iets kon zeggen, gaf Raffles hem de opdracht, de visschen in de keuken te brengen en er met behulp der vrouw van den ouden kamerdienaar de schubben af te doen.

„Ik heb namelijk de vischschubben noodig,” verklaarde hij Charly Brand, „en verzoek je, daar zeer zorgvuldig mee om te gaan.”

De jonge man verliet met Pierre het vertrek en nu nam Raffles uit een kist het hoofd van een mummie dat hij eens van Arabieren met anderen ouden rommel gekocht had.

Het hoofd was zeer goed geprepareerd, en men kon nog duidelijk de sporen van voormalige schoonheid aan de voor 5000 jaar gestorven Egyptische herkennen.

Alles was uitstekend bewaard gebleven, en dit hoofd bevestigde hij met metaaldraad op het door hem vervaardigde visschenlichaam.

Met kritischen blik beschouwde hij zijn arbeid en was daarover bijzonder tevreden.

Nu kwam Charly Brand met een grooten schotel vol vischschubben naar binnen.

„Nu komt het moeilijkste werk aan de beurt, mijn waarde Charly,” sprak Raffles, „en jij kunt mij daarbij helpen.

Wij moeten namelijk dit prachtwerk, dat ik in model heb gebracht, met een oplossing van lijm bestrijken en de vischschubben er flink opstrijken.”

Bijna vier uur duurde deze arbeid en het werk was zoo naar wensch uitgevallen, dat Charly Brand van verwondering de handen in elkander sloeg en uitriep:

„Dat is zoo uitstekend geworden, dat elke eigenaar van een kermistent je onmiddellijk het voorwerp zou afkopen.”

„De kerel zou daar toch geen geld genoeg voor bezitten,” lachte Raffles, „ik houd mij aan den Belgischen directeur van het museum.

Doch nu moet de heele geschiedenis gedroogd worden, en daarvoor zullen wij beneden een flink vuur laten aanleggen, de zeemeermin in den oven schuiven en haar daar verscheidene uren in laten liggen.

Ga naar beneden en bestel bij Pierre een flink vuur.”

Terwijl Charly Brand dit deed, nam Raffles olie- verf, zooals de schilders gebruiken, en wel bruin asphaltvernis, en bestreek daarmee de vischschubben; daardoor begonnen zij er antiek uit te zien.

Daarna bracht hij het geheel met behulp van Charly naar den oven en maakte zich vroolijk over het ontstelde gezicht, dat de oude kamerdienaar vertoonde, toen hij het zeldzame monster, half mensch, half visch, in den oven zag verdwijnen.

Raffles zelf bleef met Charly Brand voor den oven staan, om precies van het roosterproces op de hoogte te blijven en dit op het gegeven oogenblik te staken.

Eerst tegen den morgen was het kunststuk volbracht en haalden zij ruimer adem.

Toen men het vischlijf uit den oven nam, had men er een eed op kunnen doen dat het inderdaad het uitgedroogde, oude lichaam was van een honderdjarig, zeldzaam monster.

Nu ging Raffles slapen en gaf zijn vriend bevel hem des voormiddags tegen tien uur te wekken, daar men hem om elf uur verwachtte.

Het was kort voor dien tijd, toen Lord Lister, vergezeld van Charly Brand, met een groote kartonnen doos, waarin zich de zoo met ijver gefabriceerde zeemeermin bevond, het huis verliet, een rijtuig nam en naar het Esplanadehotel reed.

Hij behoefde niet lang te wachten, spoedig werd hij door een bediende van het hotel naar den Belgischen museumdirecteur gebracht.

Met bijzondere beleefdheid, het tegenovergestelde van den vorigen dag, werd hij door zijne excellentie ontvangen en deze bood hem, nadat zij elkander begroet hadden, een stoel aan.

„U ziet, Excellentie,” begon Raffles, „dat ik mijn woord heb gehouden. Het was een moeilijke zaak voor mij, want u weet, dat ik te veel Engelschman ben, om mij gemakkelijk heen te kunnen zetten over het ontzettende verlies, dat mijn vaderland lijdt, doordat dit kostbare stuk, dat zijn weerga op de wereld niet heeft, naar België zal verhuizen.”

„U maakt mij verlangend om het stuk te zien; zoudt u de goedheid willen hebben?”.....

Raffles stond op, opende het omhulsel en voor de verbaasde blikken van den baron lag een grijsachtig voorwerp met een menschenhoofd en het lichaam van een visch.

Baron de Barrot was zoo verwonderd, toen hij het voorwerp zag, dat hij gedurende eenige oogenblikken niets kon zeggen.

Eindelijk haalde hij diep adem en sprak:

„Dat overtreft mijn verwachting!

Dat is iets bijzonders. Ik had nooit gedacht, dat er zoiets bestaan kon, ik dacht altijd, als ik iets derge-

lijks in oude boeken las, dat het niets dan fantasie kon zijn van een ouden kroniek-schrijver.

„Maar” — hij betastte zachtjes het lichaam der zeemeermin, — „ik zie nu, dat ik mij vergist heb; sta mij toe, dat ik de zaak nader onderzoek”.

„Heel gaarne”, zei Raffles en voor dat doe' tilde hij met Charly Brand de zeemeermin op.

Met een onderzoekenden blik begon de Belg vooral het hoofd in oogenschouw te nemen. Maar hoe nauwkeurig zijn onderzoek ook was, hij kon tot geen ander resultaat komen, dan dat hi inderdaad een echt menschenhoofd en nog wel dat van een vrouw voor zich had.

Deze overtuiging stelde hem volkomen tevreden.

Het stond voorts bij hem vast, dat het gedeelte, dat onder de schubben verborgen lag even echt was als het hoofd.

Hij had minstens gedurende een kwartier de zeemeermin bekeken en om zijn gedachten te ordenen, stak hij een sigaar op.

Na eenige oogeblikken gewacht te hebben, zei hij:

„Ik maak u mijn compliment, dokter. Ik wil nu wel bekennen, dat ik tot op dit oogenblik getwijfeld heb. Maar — ik heb mij ervan overtuigd, dat het waarlijk zoo is als u zegt.

Ik weet wel, dat het een groote onderneming is, wanneer ik, baron de Barrot, directeur-generaal der Belgische museums, deze zeemeermin koop en naar Brussel overbreng.

Er zal een storm van ongeloof tegen mij opgaan; ja men gaat misschien zoover, mij voor iemand te houden, die zich heeft laten bedriegen. Maar — ik heb er mij goed van overtuigd, dat het een half menschelijk half dierlijk wezen is, waarvoor de natuurlijke historie geen oplossing bezit.

Het is inderdaad een zeemeermin.”

Nadat hij nog een poos het hoofd van de zeemeermin bekeken had, zei de directeur-generaal: „Laat ons dan nu maar over de zaak onderhandelen; hoeveel verlangt u er voor?”

Raffles draaide, alsof hij verlegen was, zijn ouden cylinderhoed tusschen de handen en antwoordde na eenige oogeblikken:

„Mijnheer de baron, als ik het geld niet noodig had voor een lange studiereis, zou ik niet zoo'n hoogen prijs vragen; buitendien is het voor mij zeer moeilijk, de waarde te berekenen.

Neem mij niet kwalijk, mijnheer de baron, dat ik u

vraag hoeveel u betaalt voor een goed onderhouden mummie?”

„Vijf-en-twintig-duizend francs, voor een Ramses mummie zelfs wel het dubbele”.

„Wat?” antwoordde Raffles; „bedenk eens, dat zelfs een Ramses mummie lang zoo veel waarde niet heeft als deze zeemeermin en ik geloof dus niet te veel te eischen, als ik tachtig-duizend francs voor de zeemeermin vraag.”

„Dat is zeer zeel”, antwoordde baron de Barrot; „het is zelfs meer dan ik mag geven; maar opdat u zult bemerken, dat wij in België, zoodra het een zeldzaamheid betreft, niet gewoon zijn te dingen, sta ik u dezen prijs toe en zal u voor dit bedrag dadelijk een cheque geven”.

Hij ging naar zijn schrijfbureau, maakte de cheque gereed en stelde die betaalbaar bij de Bank van Engeland.

Terwijl Raffles met een ernstig gelaat bij het schrijfbureau stond, had Charly Brand moeite zich goed te houden.

De cheque was intusschen ingevuld en de directeur der museums gaf hem aan Raffles, die haar aandachtig doorlas.

Bij het overreiken sprak de directeur tot Raffles:

„Dokter Holligan, u zult wel zoo goed willen zijn, mij een verklaring te schrijven, waar de zeemeermin gevonden is en op welke manier u in haar bezit bent gekomen”.

„Gaarne, mijnheer de baron; ik zal u deze verklaring tegen den avond in uw hotel zenden.”

„Dat zou mij zeer aangenaam zijn!”

Daarna vertrok Raffles.

Toen Raffles het hotel verlaten wilde, ontmoette hij den directeur-generaal van de Engelsche museums.

Deze was juist van plan, zijn Belgischen collega een bezoek te brengen.

Beiden keken elkander met vijandige blikken aan en om den directeur-generaal iets onaangenaams te zeggen, zei hij:

„Weet u wel, mijnheer de directeur-generaal, dat u Engeland een slechten dienst hebt bewezen?”

De zeemeermin bevindt zich nu in handen van uwen Belgischen collega.”

„De duivel mag je halen,” riep de directeur-generaal en trad het hotel binnen. —

„Ik zou wel eens willen weten,” zei Raffles tot Charly Brand, „of hij niet opzettelijk naar zijn col-

lega is gegaan; ik denk dat hij zich er van overtuigen wil, of de Belg de zeemeermin heeft gekocht.

Ik heb het plan om bevriend te worden met den directeur van onze Engelsche museums.

Ik zou namelijk zijn werkkamer wel eens willen zien; ik verzeker je, mijn beste Charly, dat het de moeite wel waard zal zijn, daar eens een bezoek te brengen en er een wagen vol van de mooiste dingen mee vandaan te nemen.

Vervloekt! ik heb een idee!" —

Zij namen een auto en lieten zich naar de woning van den directeur-generaal Croker brengen.

De oude bediende, die hen ontving, zei dat de heer professor afwezig was.

„Dat weet ik," antwoordde Raffles, „ik heb den directeur-generaal zoo even ontmoet; het was ook slechts mijn doel om in uw tegenwoordigheid de twee kostbare schilderijen, die daar ginds hangen, nader te bekijken en ik verzoek u mij dit te veroorloven."

Hij drukte den ouden bediende een geldstuk in de hand, waarop deze de deur opende van het vertrek van den directeur-generaal.

De bediende bemerkte niet, dat Raffles, in plaats van de schilderijen te bezien, door de vensters keek en met scherpe blikken den tuin opnam.

Na weinige oogenblikken bedankte de bezoeker den bediende en verliet het vertrek.

„Zoo," sprak hij nu tot Charly, die hem beneden had gewacht, „nu ben ik op de hoogte, de werkkamer is twee meter boven den grond en grenst aan een tuin; deze tuin is omringd door een hoogen muur, die langs de zijstraat is opgetrokken. Het verwondert mij inderdaad, dat nog niemand van mijn Londensche collega's dit bemerkt heeft. Ik ben van meening, dat de man daar in zijn werkkamer voorwerpen van onschatbare waarde heeft, die door het Rijk voor het volk zijn aangekocht. Door den gierigaard worden ze juist aan het volk onthouden, omdat hij ze in zijn werkkamer heeft geplaatst.

Ik beschouw dat als verduistering."

„Zonder twijfel," antwoordde Charly Brand, „maar daar zult ge wel niets aan kunnen doen."

„Dat weet ik nog niet," gaf Raffles ten antwoord.

Op denzelfden tijd zat de Engelsche directeur-generaal bij zijn Belgischen collega en beiden waren in een levendig gesprek over de echtheid van de zoo juist gekochte zeemeermin.

„Wilt gij misschien betwisten!" riep de Belg, „dat dit niet het hoofd van een jong meisje is?"

„Ik weet het niet," zei de directeur-generaal; „ge-looven doe ik het niet!"

„Maar..... u ziet toch hier duidelijk den neus, den mond, de ooren en zelfs de oogen en het voorhoofd en u zult niet kunnen ontkennen, waarde collega, dat dit een schedel is waarop echte vrouwenharen."

De Engelsche directeur beet woedend op zijn sigaar, omdat hij het weliswaar niet bestrijden kon, maar toegeven wilde hij evenmin en hij antwoordde:

„Het is mogelijk, collega; maar ik vind het toch eenigzins vreemd, hetgeen u beweert."

De Belgische directeur werd driftig door deze tegen-spraak.

„Hoor eens," schreeuwde hij woedend tegen den Engelschman, „als u het niet kunt zien, dan verwondert het mij geenszins, dat de Engelsche museums slecht bestuurd worden."

De Engelschman keek den Belg woedend aan.

„Wat?" schreeuwde hij, „daarmede wilt u mij be-leedigen!"

„Natuurlijk," antwoordde baron De Barrot, „wien anders? En u zult mij wel toestemmen, dat u geen goede oogen hebt, als u niet ziet, dat het hoofd van een meisje hier voor u ligt."

De Engelschman zette zijn hoed op, ging naar de deur en riep:

„En als dat tienduizend maal het hoofd van een vrouw is, dan beweer ik toch, dat het bedrog is!

Gij zijt een idioot!"

„Wat?" schreeuwde baron De Barrot, „wat veroorlooft gij u daar te zeggen?"

Maar de Engelschman was reeds vertrokken.

„Wacht maar," zeide baron, „wij zullen op een andere plaats nog wel een woordje over deze zaak spreken; wat is die kerel toch brutaal."

Vanuit het Esplanade hotel ging de directeur-generaal Croker onmiddellijk naar den chef-redacteur van de Londensche *Times* en zoodra hij in diens kamer kwam, riep hij:

„Sir Tropper! ik heb een mooie zaak voor u! Stel u voor, dat gisteren een onbekende Engelsche dokter bij mij kwam, die mij voor de Engelsche museums een zeemeermin aanbood."

„Wat?" riep de hoofdredacteur, „een zeemeermin? Maar die bestaan immers niet!"

„Dat meen ik ook," antwoordde de directeur-generaal. „Maar nu moet u weten, dat zich hier tijdelijk ophoudt baron De Barrot, een idioot, die bezig is allerlei dingen in Engeland aan te koopen, die men in

België niet bezit. Deze man heeft de zeemeermin gekocht en beweert natuurlijk, dat zij echt is."

De hoofdredacteur begon luidkeels te lachen.

„Dat is een leuke mop, ik zal de zaak dadelijk aan mijn lezers mededeelen. Geheel Londen zal zich er vroolijk over maken. Dat is nog mooier dan de laatste Raffles-streek!"

„Ik verzoek u beleefd, om dat te doen, u bewijst mij daarmee een grooten dienst."

De directeur-generaal ging daarna naar huis.

Toen de avondbladen het bovenstaande mededeelden, las ook baron De Barrot het tegen hem geschreven ironische stuk en hij wond zich vreeselijk op. Het liefste had hij den redacteur de zeemeermin als bewijs van haar echtheid naar het hoofd gesmeten.

Terwijl hij nog als een woedende leeuw in zijn vertrek heen en weer liep, bracht de piccolo hem kaartjes van eenige Engelsche journalisten en van verscheidene dames.

Nieuwsgierig, zooals de heeren van de pers, speciaal van de Engelsche, in dergelijke gevallen zijn, kwamen zij onmiddellijk, om zich te overtuigen, of dit artikel van de *Times* waarheid bevatte.

Toen zij in het vertrek waren, en zich aan den Belgischen baron hadden voorgesteld, nam deze den doek, die de zeemeermin bedekte, weg, draaide het electrische licht op en sprak:

„Mijne heeren, ik ben diep in mijn eer gekrenkt, ik heb u geen verdere verklaring te geven, en verzoek u, om u persoonlijk van de echtheid van deze groote zeldzaamheid te overtuigen; ik wil alleen nog eenige vragen tot u richten:

Houdt u het haar op het hoofd voor echt?"

De heeren en dames, die er allen dicht bij waren gekomen, moesten dit toegeven.

Toen sprak de Belgische baron verder:

„Houdt u dezen neus, deze oogen, deze ooren, dezen mond voor echt?"

Weer gaven de heeren van de pers een bevestigend antwoord.

„Om u nog verder te overtuigen, neem ik een mes en maak hier boven aan het voorhoofd de huid los.

U kunt u er dan van overtuigen, dat hier een echt been onder zit, en u zult moeten toestemmen, dat hier van geen bedrog, zooals de *Times* schrijft, sprake kan zijn."

Weder moest de pers de waarheid daarvan bekenen. IJverig schreven zij in hun notitieboekjes hunne opmerkingen op, en nadat zij nogmaals met groote aandacht de zeemeermin hadden beschouwd, maakten zij den Belgischen baron hun compliment en zeiden:

„Wij betreuren het, mijnheer de baron, dat u door een slecht op de hoogte gebrachten collega op een onverdiende wijze door het slijk bent gehaald.

Wij betreuren het tegelijkertijd, dat onze Engelsche museums door iemand bestuurd worden, die schijnbaar totaal onbekwaam is, dezen post te bekleeden, want wij hoorden, dat deze zeemeermin, voordat zij u voor den eersten keer werd aangeboden, aan den directeur-generaal van onze museums werd dgepresenteerd."

„Jawel!" riep baron De Barrot, „dat is een feit, doch mijn Engelsche collega heeft den koop afgeslagen."

Met vriendelijke handdrukken namen de bezoekers afscheid en gingen weer naar de redactie, om woedende artikels tegen den Engelschen directeur-generaal te schrijven.

Nu was hij de zondebok geworden.

De Belgische Excellentie wreef zich echter van vreugde stralend de handen en had het liefst de zeemeermin gekust.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De Amateur.

Den volgenden morgen, toen Raffles de courant ter hand nam, kon hij er zich met de grootste genoegdoening van overtuigen, dat een persstorm over de echtheid van zijn zeemeermin tegenover de beweringen van de „Times” was losgebroken.

Alle couranten waren het erover eens, dat de „Times” op onverantwoordelijke wijze den voornamen Belgischen gast was aangevallen, en verscheidene couranten eischten onmiddellijk het ontslag van den Engelschen directeur-generaal.

„Het is een schande voor Engeland” schreef de „Daily News”, „dat het buitenland de Engelsche zeemeermin gekregen heeft. Daardoor heeft de directeur van onze museums zijn ongeschiktheid bewezen, terwijl hij er zich eenvoudig op beriep, dat er iets dergelijks niet bestond.

Van een Engelsche zeemeermin, de eenige op de wereld, weigerde hij den aankoop, en wij zullen nimmer meer in de gelegenheid komen, voor onze museums zoo iets zeldzaams te krijgen. Dat grenst aan landverraad!!!”

Het was des avonds van dezen dag toen de directeur-generaal professor Croker zijn werkkamer woedend verliet, om zich naar den hoofdredacteur van de „Times” te begeven, die van hem nu een tegenovergestelde verklaring verlangde.

Hij kon niet anders, dan den hoofdredacteur vertellen dat ook hij het niet meer kon ontkennen, dat de zeemeermin echt moest zijn, en dat hij alleen door het twijfelachtige van het bestaan eener zeemeermin, de zaak tot nu toe had bestreden.

Terwijl hij dit den hoofdredacteur mededeelde, waren Raffles en Charly Brand door den tuin in zijn werkkamer geslopen en kozen alles uit de kostbaarheden, wat hun eenigszins waard scheen om meegenomen te worden.

Zij hadden voor dit doel een auto voor dien nacht gehuurd en reden met deze verscheidene malen, zonder

door iemand gestoord te worden, van de parkzijde van het huis van den directeur-generaal naar de villa van Raffles en namen datgene mede wat zij maar in hun bezit konden krijgen.

Tegen den morgen zag de werkkamer er uit als een leeggeplunderde winkel. Alleen de zware voorwerpen waren achter gebleven.

Het was omstreeks tien uur des voormiddags, toen er op het bureau van Scotland Yard getelefoneerd werd en toen Baxter „hallo” riep, hij de woedende stem van den directeur-generaal, professor Croker, hoorde.

„Spreek ik met politiinspecteur Baxter?”

„Jawel!” schreeuwde Baxter terug.

„Kom dadelijk hier, men heeft mij bestolen!”

„Wie zijt gij?”

„De directeur-generaal der Engelsche museums, professor Croker, Regent park 26”.

„Wat is er gebeurd?” vroeg de „vlooi”, toen Baxter van zijn schrijftafel opsprong.

„Deze kerel, dien wij in onze museums hebben, van wien gij hedenmorgen in de couranten hebt gelezen, die geheel Engeland te schande heeft gemaakt, de directeur-generaal Croker is bestolen”.

„Nu”, sprak de „vlooi”, „daar moet u zeker onmiddellijk heen, nietwaar?”

„Ik denk van ja!”

„Dan krijg ik weer een fatsoenlijk procesverbaal te schrijven”, sprak de „vlooi”.

Binnen een half uur bevonden zij zich bij den generaal-directeur, en deze begon hun onmiddellijk al de voorwerpen op te sommen, die men hem ontstolen had.

„Ik stel er vooral belang in te weten,” sprak Baxter, „op welke manier de spitsboeven in uwe werkkamer zijn gekomen!”

„Haha!” hij ging naar het venster, „hier zijn zij dus binnengekomen, en daar ginds uit den tuin, zooals ik aan de voetstappen zie, naar den inmeer gegaan; op die manier hebben zij de voorwerpen meegenomen,

— „Hm”!! hij legde peinzend den wijsvinger aan zijn neus.

De „vlooi”, die hem opmerkzaam aankeek, sprak zacht in zich zelf: „Nu wil hij natuurlijk weten, waar de dieven vandaan gekomen zijn, doch dat komt hij toch nooit te weten”.

Nu begon Baxter het procesverbaal op te maken. Hij begon er mee, eerst de persoonlijke omstandigheden van den directeur-generaal vast te stellen. „Hoor eens”, schreeuwde deze, toen Baxter hem vroeg, of hij getrouwd was, hoe de namen van zijn ouders waren, en of deze nog leefden, „ik zou inderdaad gaarne willen weten, wat dit er mede te maken heeft, dat hier bij mij gestolen is”

„Pardon, mijnheer, het is voorschrift, dat ik u dit alles vraag, de wet verlangt het!”

Nadat hij precies wist, wat de vader van den directeur-generaal geweest en waar de moeder geboren was, liet hij zich weer de voorwerpen opnoemen, die gestolen waren.

Het proces-verbaal scheen de „vlooi” bijna eindelijk toe, en toen het af was, sprak hij in zichzelf, terwijl hij op de zes zijden, die hij had geschreven, neerzag: „Dat is bijna zoo groot als de inventaris van een museum.

Alle respect voor den arbeid der spitsboeven, die al deze voorwerpen in een enkelen nacht hebben weggesleept.” —

Reeds in de middageditie stond het uitvoerige bericht over den opzienbarenden diefstal bij den directeur-generaal.

Tegelijkertijd begonnen echter eenige der couranten hun kritische opmerkingen te uiten, met welke brutaliteit de directeur-generaal de voorwerpen, die toch eigenlijk in het museum thuis behoorden, zich als privaat bezit had toegeëigend. Het antwoord daarop zou spoedig komen.

Het was op den volgenden morgen, toen in een grooten winkel met vier uitstalkasten, en waarvan de deur op slot was, de voorbijgangers een groot plakkaat bemerkten, waarop geschreven stond:

„In dezen winkel stelt Raffles de gestolen museumvoorwerpen ten toon, die de directeur-generaal in zijn bezit nam, en geeft ze het Engelsche volk hierbij terug”

En inderdaad, achter de uitstalvensters bevonden zich schilderijen, wapens en sieraden, en al de kostbaarheden, die Raffles uit de werkkamer van den museum-directeur ontvreemd had. Het duurde niet

lang, of de menschen verdrongen zich. Het verkeer was gestremd.

Tevergeefs beproefden de politie-agenten het publiek uit elkander te drijven en er bleef ten slotte niets anders over, dan met den eigenaar in onderhandeling te treden, die den winkel had laten sluiten.

Doch onophoudelijk kwamen er, door de bekendmaking van de tentoonstelling der gestolen voorwerpen, nieuwe menschenmassa's en verlangden nieuwsgierig alles te bekijken.

Het was de „vlooi”, die daarin eindelijk den politie-inspecteur, die radeloos de opdringende menigte trachtte te verwijderen, ter hulp kwam. Hij schreef een nieuw plakkaat, bevestigde dit aan de gesloten vensterruiten en daarop stond:

„De voorwerpen zijn naar het Kensington-museum gebracht en kunnen daar in oogenschouw genomen worden.”

Daardoor ging het talrijke publiek uiteen en begaf zich naar het Kensington-museum.

Des middags waren alle couranten vol van de nieuwste Raffles-streek. Overal onderhield men er zich over en sprak er van, en in plaats, dat men Raffles wegens zijn diefstal laakte, prees men hem als een held en verheugde zich over de poets die hij ten voordeele van het Engelsche volk den directeur-generaal had gebakken.

Eenige dagen later moest professor Croker zijn betrekking neerleggen.

Dit was op denzelfden dag, toen zijn collega, de Belgische baron, Engeland verliet en met de Engelsche zeemeermin trotsch naar zijn vaderland stoomde.

Daar verhief zich, zooals men wel kan denken, een nieuwe storm over de echtheid der zeemeermin.

Men onderzocht haar ten slotte met Röntgenstralen en kwam tot de zonderlingste resultaten.

Als een leeuw verdedigde baron De Barrot zijn kostbaar voorwerp, doch dit alles hielp hem niets.

Op zekeren dag had een schrandere kop het lijf van de zeemeermin opengeboord en trok er nu met een haak een wrijfslap uit.

Een onbedaarlijk lachen verhief zich onder het publiek over de bizondere ingewanden van de zeemeermin en iemand beweerde, dat de zeemeermin zeer op zindelijkheid gesteld was geweest.

En eerst, toen het beslist vast gesteld was, dat de rariteit die de Belgische baron voor zulk een groot bedrag in Engeland gekregen had, bedrog was, stond er

in de Engelschen couranten een artikel van Raffles, dat luidde:

„Ik verzoek u, mijn beste Londenars mede te deelen, dat zij in het vervolg rustig kunnen slapen, daar België niet het voorrecht heeft een Engelsche zeemeermin te bezitten. Ik heb haar uit poets-

lappen en vischschubben met den kop van een mummie gefabriceerd en hoop, dat den Belgischen baron eindelijk de schubben van de oogen vallen.

Hoogachtend
JOHN. C. RAFFLES”.

Groote stadslucht.

Zij zaten vertrouwelijk bij de theetafel. Slecht één der gewone gasten ontbrak er nog: dokter Luthold.

„Hij is zulk een bekwaam arts,” zei de vrouw des huizes, „hij is waarschijnlijk weer bij een ernstigen patiënt geroepen.”

Terwijl zij nog sprak, werd er gebeld en onmiddellijk daarna trad de dokter binnen.

„O bent u daar dokter!” riep de gastvrouw hem tegemoet. „Wij hebben u reeds gemist. Wat heeft u zoo lang opgehouden?”

„Niets van belang,” antwoordde de dokter terwijl hij de aanwezigen groette en daarna op den voor hem gereedstaanden stoel plaats nam. „Het spreekuur heeft iets langer geduurd dan gewoonlijk, ik hoop echter, dat u nog een kop thee voor mij bewaard hebt.”

„Natuurlijk!” zei de gastvrouw lachend, terwijl zij hem inschonk. „Na het lange spreekuur moogt ge het u wel eenigszins gemakkelijk maken,” voegde zij er op vleien een toon aan toe, „en dan vertelt u ons zeker wel iets interessants uit uw praktijk, niet waar?”

Dokter Luthold streek over zijn baard.

„Eigenlijk moeten wij, doktoren, even als de geestelijken, het beroepsgeheim bewaren,” zei hij, „maar er zijn altijd gevallen, die van algemeen belang zijn, zoodat men ze, zonder vermelding der werkelijke namen, wel bekend mag maken. Ik herinner mij een voorval, dat mij een kijkje gaf in toestanden, zoo als zich die de levendigste fantasie van een romanschrijver nauwelijks denken kan.”

„Ach, vertel toch dokter!” verzochten de dames.

„Voor ongeveer tien jaar,” zoo begon de dokter, „toen ik nog in de Charlottestraat woonde, ontmoette ik iederen morgen bij het bezoeken mijner patiënten, een jong meisje van ongeveer twintig jaar, dat altijd eenige boeken onder den arm droeg. Zij zag er zeer bescheiden uit, was mooi en had prachtige donkere oogen, die echter niet altijd vroolijk keken.”

„Maar die niettemin spoedig een bijzondere aantrekkingskracht op u uitoefenden,” zei de gastvrouw lachend.

„Niet in dien zin zoo als u dat bedoelt. Ik gevoelde natuurlijk wel eenige belangstelling voor dat meisje, maar dat was een zeker soort van medelijden, omdat het arme kind er zoo vreeselijk vermoeid uitzag.

Zij was zonder twijfel als onderwijzeres aan een school geplaatst, moest zelf haar brood verdienen en het scheen dat haar tener lichaam niet opgewassen was tegen deze vermoeiende betrekking.

Ofschoon wij elkander dikwijls ontmoetten, bleven wij toch vreemd van elkaar — wij hebben nooit een woord met elkander gewisseld.

Op zekeren dag werd ik door een heer bezocht, een ambenaar, dien ik oppervlakkig kende; laat ons hem Gerlach noemen. Hij verlangde mijn raad voor zijn dochter, die eigenlijk niet ziek was, maar wier bleek gelaat hem toch eenigszins ongerust maakte.

Daar mijn spreekuur afgelopen was, ging ik met hem naar zijn woning.

Het was een klein huis, dat aan de voor- en achterzijde een uitgang had.

Tot mijn verwondering herkende ik in mijn nieuwe patiente de jonge onderwijzeres, die ik zoo dikwijls ontmoette.

Zij zag er nu zeer slecht uit en bij nader onderzoek ontdekte ik, dat haar hart bijzonder zwak was.

Hier moest ik groote voorzichtigheid aanbevelen, want iedere opwinding kon noodlottig worden.

Toen ik mij later alleen met den vader in het vertrek bevond, vertelde ik hem mijn bevindingen openhartig en verzocht hem om haar iedere beroepsbezigheid een poos te onthouden.

„Dat kan,” verklaarde hij, „mijn dochter leidt het gemakkelijkste leven van de wereld. Wij leven zeer ingetogen en zij gaat iederen avond om negen uur naar bed. Slechts nu en dan bezoeken wij een goed concert en des Zondags maken wij een wandeling in de vrije natuur; wij gaan met niemand om.”

„Maar,” vroeg ik, „kan dan zulk een jong en mooi meisje als uw dochter is, zoo maar afstand doen van alle gezelligheid en vroolijkheid der jeugd?”

„Anna verlangt dat niet,” verzekerde Gerlach; „integendeel, zij is zeer tevreden met het stille leven, dat wij voeren. Zie eens, dokter,” ging hij voort, en sloeg een vertrouwelijk toon aan, „met u als dokter kan ik dat bespreken en u de oorzaak van onze terughoudendheid mededeelen.

Mijn vrouw was heel mooi en levenslustig. Gansche nachten achtereen kon zij dansen, alle vermaken joeg zij na en verklaarde mij steeds weer, dat een kalm leven voor haar onverdragelijk was.

Daar ik zeer veel van haar hield, liet ik haar den vrijen wil en juist dat was, zooals ik te laat inzag, een ongeluk.

Door het leven, dat zij leidde, ondermijnde zij haar gezondheid en stierf na eenige jaren aan vliegende tering

Mij bleef toen niets over dan mijn eenig kind, mijn kleine Anna.

Ik paste op haar als op mijn oogappel en stelde al het mogelijke in het werk, opdat zij niet naar haar moeder zou aarden.

De verleidingen van de groote stad zijn haar vreemd gebleven en over drie jaar, als ik gepensionneerd word, vertrekken wij naar mijn kleine geboorteplaats, waar Anna zeker gelegenheid zal vinden om een gelukkig huwelijk te sluiten.

Wees zoo goed, dokter, haar iets vóór te schrijven, waardoor haar hart sterker wordt.

Over vier weken, als de groote vakantie begint, stuur ik haar naar buiten, opdat zij verder zal opknappen.”

„Dat zou wel het beste zijn,” beweerde ik. „Ik zal haar intusschen een middel voorschrijven, dat zij geregeld moet gebruiken.”

Gerlach dankte mij hartelijk en verzocht mij, om hem nu en dan des avonds te bezoeken.

Ik stemde daarin toe; want dan kon ik zijn dochter geregeld in het oog houden, zonder haar te verontrusten door een zoogenaamd ziekenbezoek.

De oorzaak van haar lijden was mij nog niet recht duidelijk, want de verschijnselen, die ik bij haar had waargenomen, lieten zich bij zulk een stille en regelmatige levenswijze nauwelijks verklaren.

Bij mijn bezoeken zag ik Anna echter slechts enkele keeren.

Zij was verlegen en begaf zich volgens gewoonte om negen uur naar bed.

Zij bleef voor mij een raadsel, want in weerwil van haar bescheidenheid, was er iets in haar te bespeuren, dat mij niet sympathiek was. Ook dacht ik somtijds een gloed in haar oogen te bemerken, die een vurig temperament verried.

Op zekeren avond bevond ik mij weer bij Gerlach. Wij spraken vertrouwelijk tot elf uur, nadat Anna volgens gewoonte vroeg naar haar slaapkamer gegaan was.

Toen ik heenging, begeleidde Gerlach mij tot aan de deur, die hij voor mij opende.

„He, wat is daar gaande?” riep hij plotseling, terwijl hij naar de straat ging, waar een aantal politieagenten voor een huis aan de overzijde verzameld waren, waarvan de vensters helder waren verlicht.

Toen wij de agenten naderden, kwam één van hen uit het huis.

„Waar woont in de buurt een dokter?” hoorden wij hem vragen.

Ik meldde mij als zoodanig aan en werd dadelijk binnengelaten, terwijl men Gerlach, die mij wilde volgen, den toegang weigerde.

Begeleid door den agent, betrad ik een ruim vertrek en bemerkte reeds bij den eersten blik, waartoe het diende.

Het was een van die speelholen, zooals ze hier helaas in het geheim bij duizenden te vinden zijn. In het midden de groene tafels, bedekt met hoopen geld en kaarten; tegen een der muren een buffet met ledige champagneflesschen; in een hoek het door de politie verraste speelgezelschap — mannen en vrouwen met verschrikte, angstige gelaatstrekken.

Op een canapé lag een meisjesgestalte bewegingloos uitgestrekt. Ik vertrouwde mijn oogen niet, — het was Anna Gerlach!

Ik verborg mijn verbazing en onderzocht de levenslooze.

Zij was dood — een hartverlamming had plotseling een einde aan haar leven gemaakt.

Bevend kwam de gedachte bij mij op, wat Gerlach wel zeggen zou, als hij gewaar werd, waar men zijn dochter had gevonden.

Het zachtzinnige meisje midden tusschen hartstochtelijke spelers!

Uit medelijden met den ongelukkigen vader nam ik een spoedig besluit.

Ik vertelde den commissaris, dien ik zeer goed kende, dat het meisje in zwijm lag.

Ik verzocht, het meisje tot mijn terugkomst rustig te laten liggen. Ik ging daarop naar de gang van het huis, waar ik Gerlach nog aantrof.

Hij nam het bereidwillig op zich om eenige instrumenten voor mij uit mijn huis te halen, tot welk doel ik hem een briefje voor mijn bediende meegaf, wien ik schreef, dat hij den brenger mijn instrumenten moest meegeven, maar dat hij hem om bijzondere redenen zoo lang mogelijk moest ophouden.

Hij had zich nauwelijks verwijderd, of ik bracht, na afspraak met den commissaris, het ontzielde lichaam van Anna naar Gerlachs woning.

Daar de deur van het huis niet gesloten en het dienstmeisje reeds lang naar bed was gegaan, kon ik de overledene ongemerkt in haar kamer brengen, haar half ontkleeden en op haar bed leggen.

Daarna spoedde ik mij weer op straat om Gerlach op te wachten. Ik was nog geheel onder den indruk van het gebeurde, waardoor ik onverwacht den sleutel gevonden had, voor het raadselachtige lijden der patiente.

Hoe zou ik deze verpletterende tijding den ongelukkigen vader mededeelen?

Ik had den moed niet, hem te zeggen, dat ik zijn

kind, waarop hij zoo vast vertrouwde, in een der speelhopen van de groote stad gevonden had.

Hij moest liever niets vermoeden voor den volgenden morgen en wanneer men Anna dan dood op haar bed vond, dan kon men haar verscheiden toeschrijven aan een hartverlamming en dan kon Gerlach ten minste het goede vertrouwen, dat hij in zijn geliefd kind had gesteld, behouden.

Menschlievendheid noopte mij om dit bedrog te plegen, maar het was geen gemakkelijke taak om mijn rol vol te houden, tegenover den niets kwaads vermoedenden man.

Den volgenden morgen vond Gerlach het lijk van zijn dochter.

Ik werd natuurlijk dadelijk geroepen en constateerde hartverlamming.

De arme vader was ontroostbaar, maar dank zij mijn voorzichtigheid, bleven hem de tragische omstandigheden, waaronder Anna haar laatsten adem had uitgeblazen, voor hem verborgen.

Hij is nooit gewaar geworden, dat de opgewondenheid van het spel, en de geheime zucht naar genot, haar gedood hadden."

„Dan leidde het meisje een dubbel leven," beweerde de gastvrouw.

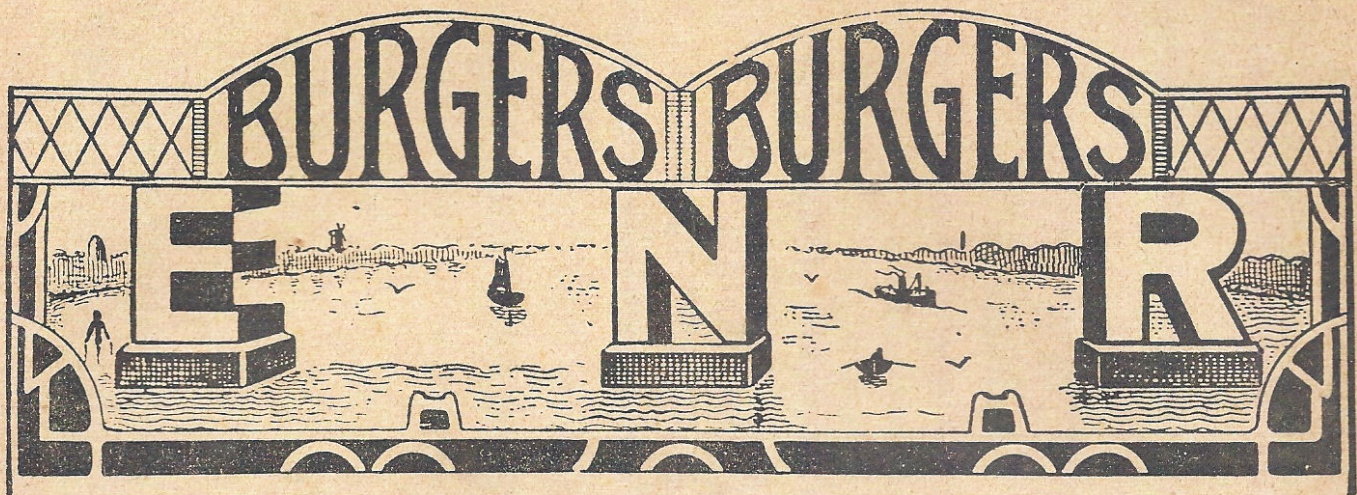
„Ja," zei de dokter. „Overdag was Anna de stille, bescheiden onderwijzeres; des avonds begon zij haar nachtelijk leven, stortte zich in den stroom der vermakelijkheden; zij was een speelbal van de hartstochten, die den mensch een vroegtijdig graf graven. De zucht naar genot, kwam in weerwil van alle door Gerlach aangewende maatregelen van voorzichtigheid, ook bij diens dochter te voorschijn; alleen wist deze, met het oog op de geschiedenis van haar moeder en op den angst van haar vader, haar geheim te bewaren. Zij leidde dus een dubbel leven, is en werd, als zoovelen, een slachtoffer der groote stadslucht."

De volgende aflevering (No. 71) bevat:

De handelaar in Blanke Slavinnen.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Een kind kan dwalen

maar een kind koopt ook
geen rijwiel. Maar dat een
‡ volwassen, verstandig ‡
mensch kan dwalen in
keus van zijn rijwiel blijkt
iedereen dag. Dwaal niet en
‡ kies een ‡

BURGERS E.N.R.